

TỤ VINH

đ ư ớ i t r ă n g

*thơ

TỤ VINH

d u ố i t r ắ n g

* thơ

NHÀ XUẤT BẢN THUẬN HÓA 2001

DƯỚI TRĂNG

thơ tự vinh-nguyễn sự giao

Chịu trách nhiệm xuất bản: LÊ DẦN

Biên tập: TRẦN THUY MAI

Bìa và trình bày: THU HƯƠNG

Sửa bản in: XUÂN PHƯƠNG

Ảnh chân dung tác giả: HỮU QUANG

In 500 bản, khổ 13x19cm tại Xí nghiệp in Chuyên Dùng Thừa Thiên Huế, 39 Bà Triệu - Huế. Số ĐKKHXB: 62/1798/xb - QLXB, của Cục xuất bản cấp ngày 27/12/2001. Quyết định xuất bản số: 2050/XBTN.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 2 năm 2002.

TỤ VINH

Tên thật: NGUYỄN SỰ GIAO

Sinh ngày: 22/08 Ất Hợi (1935)

Quê quán: làng Tịnh Yên, tổng Đại An, huyện Đại Lộc, tỉnh Quảng Nam (nay là làng Tịnh Đông Tây, xã Đại Lãnh, Đại Lộc, Quảng Nam) nằm bên dòng sông Vu Gia. Tác giả lấy hai chữ đầu của tên làng và tên sông là Tịnh Vu, và lái lại thành Tụ Vinh làm bút danh.

Con ông Nguyễn Trọng Khả và bà Hà Thị Tuất.

Thương phế binh VNCH (1972), gửi lại chiến trường một chân, một tay và đôi mắt. Hiện đang sống ở quê với hiền thê.

Điện thoại: (84) 5103 974 035

Đã in:

Dưới trăng (thơ) NXB Thuận Hoá 2001 (Do bạn bè quyên góp kinh phí).

Nước non ngàn dặm (Thơ in chung nhiều tác giả)

700 năm thơ Huế (Thơ in chung).

Tác phẩm sẽ in:

- **Dòng sông quê hương** (truyện thơ)
- **Bến mơ** (thơ)
- **Bé thích vành khuyên** (thơ thiếu nhi)
- **Hoa điểm mười** (thơ thiếu nhi)
- **Vàng trắng của bé** (thơ thiếu nhi)
- **Gửi người chưa gặp** (xướng họa thơ Đường)

- Tuyển kịch, cải lương và dân ca.
- Tuyển tập Nguyễn Sư Giao
- Đường thi & Cổ thi Việt Nam (tuyển dịch)...

BẤT NGỜ

Em nhìn... ngàn sao rớt xuống
Tìm anh hé vội, hứng vào
Đêm về một mình lên mở
Tay cầm mà những nôn nao

Bồi hồi vẩn vơ "ánh mắt"
Của mắt mà em biết không?
Ao ước em đòi... trả lại
Cho lòng tiệp giải tình nồng

Rồi trong giây thơ háo hức
Em đến, cho anh bất ngờ
Không đòi, em còn tặng nốt
Cả hồn trinh lẫn duyên mơ.

XUÂN SAY

Ứng nụ hồng - môi chín mọng màu son
Nhụy óng ánh - mắt mùa thu dờn dợn sóng
Rờn dáng liễu - tóc xanh trời mây lộng
Ngát phong lan - hương tuổi mộng thơm khờ

Mờn tường vi - mươn mướt má đào tơ
Mai thắm đượm - áo vàng như nhỡ gió
Hoa lay động - hài lung linh lối cỏ
Én dập dìu - hồn hớn hỡ xuân phơi

Em là xuân - xuân thắm thiết tình đời
Xuân kiêu hãnh giữa đất trời hoa mỹ
Uơm mưa nắng ngạt ngào hương thi vị
Cho hồn anh túy lúy ngất ngây say.

ƯỚC

Ô hay!
kia ánh trắng vàng
đã hôn
còn những ôm choàng lấy em

Anh về
trần trọc râu đêm
bởi khao khát
nổi ước thèm
làm trắng.

NẮNG QUÊ

Nắng lên nắng gheo lúa đồng
Lẳng lơ hôn mái tóc bông biếc xanh
Lúa đang con gái ngoan lành
Theo chiều sóng nắng đổ dành xiêu xiêu

Khéo vô duyên gái diễm kiều
Từ hôm đó lúa ập yêu nắng vàng
Đề rồi ngày tháng dúi dang
Sinh bao hạt nắng kết tràng thành bông

Hôm nay nắng lại lên đồng
Nhấn nhẹ mấy ả chưa chồng chớ cho...

ĐÔI SIM HÔM ẤY

Hoa sim tím mọng lung đòi
Một đôi cánh mỏng theo tôi rời cành
Mắt buồn uơn ướn long lanh
Ngập ngừng em hỏi rằng: - anh lạ kìa!
Bông hoa đẹp đẽ thế kia
Sao mà anh nỡ rút lìa khỏi cây?

Tôi còn biết nói gì đây
Tần ngần đứng lặng, thẹn ngây cả người.

THƠ SAY

Mấy vận thơ say đã gửi rồi
Mĩa mai người bảo: - viễn vông ôi!
Ừ! xin cam chịu, xin cam chịu
Bởi trót thương... đành trót dại thôi

Hít phải hương yêu hóa thần thờ
Mộng tình si lãng bốc men thơ
Vì hoa diễm lệ bao lời cuốn
Thu hết cả hồn gió ngẩn ngơ

Nắng dậy bình minh trái núi sông
Thơ say đưa bướm quyện hoa Hồng
Cầu duyên bắc nhịp xây từ đó
Ấy đây, đâu nào có viễn vông.

MƠ XUÂN

Rạng rỡ mai vàng
rộn tiếng oanh
mây choàng núi biếc
vọng trời thanh
bên sông
xuân tỏa nồng hương sắc
đôi bóng thuyền xa
đắm mộng lành...

CHỢC HẠ

Lộng bóng bên hồ
âm ức sen
má ngời nắng thắm
phượng hồng ghen
mây xanh
sánh tóc buồn tiu ngử
chợc hạ
thơ đùa thử thử phen.

TIỀN ĐƯA

Em ơi đừng sầu thương
Vui tiễn anh lên đường
Dựng xây mùa xuân mới
Cho đẹp trời quê hương

Kia, em nhìn non sông
Rừng rục ngọn lửa hồng
Hận thù đang bốc cháy
Thân trai nặng tang bồng

Dẫu biết rằng chia ly
Là đôi ngã phân kỳ
Nhưng mai ngày nắng dậy
Càng đẹp đóa trà mi

Sợ buồn đừng lê thê
Tiếng khuya thoi nã nê
Thường tình thêm nhức hối
Mọi nẻo đường sơn khê

Chợt canh gà vang vang
Anh vội khoác hành trang
Màu hoa lê dầm ướt
Bước đi trong bàng hoàng

Xa rồi đôi bờ tre
Thôi em hãy quay về

Nhìn nhau một lần cuối
Gượng cười mắt đỏ hoe

Em về xây tình thương
Trên mảnh đất khu vườn
Đợi mai ngày chiến thắng
Dựng mùa xuân ngát hương.

1951

GẮN BÓ

Tháng ngày Kiệt Dừa tung tăng
Xuống dào Khe Cạn, lên bằng Đá Dăm
Thương cây cóc, mến cây sằm
Gánh than, quảy củi quanh năm bạn cùng

Gập ghềnh Đá Cóm, Bằng Thung
Đón cây, đèo gỗ vẫy vùng ngàn khơi
Mênh mông sông nước mây trời.
Dòng Vu lướt sóng em bơi anh chèo

Mảnh tình gắn bó sơn keo
Quả tim chung thủy hơn đèo ngàn vàng
Anh vừa cày đến Tam Quan
Em từ Ruộng Mặt, cấy sang Ngõ Đình

Ráng về sớm sớm nghe anh
Tối còn mướt ánh trăng thanh tưới đồng
Cho mùa lúa chín sai bông
Cho xanh lá mọng, cho hồng nụ duyên

Nhờn nhờ Thung Thắng, Bàu Quyền
Cá bơi có cặp, chim chuyền có đôi
Chiều ngang Cầu Cống, Mương Bồi
Hái cành rau dớn, ngắt chồi đọt sung

Rằng thương thương quá chùng chùng
Khổ thời chịu khổ xa đừng có xa

Gò Ngang, Gò Cẩm chưa già
Vu Gia chưa cạn tình ta vẫn còn

Nắng mưa không nhạt không mòn
Quê hương còn thắm tình còn nở hoa
1960

NẮNG DẠI

Chim gọi bình minh bừng thức dậy
Lọt vào vườn thắm... nắng liu điu
Hoa xuân lặng lẽ trong hồ hững
Còn nắng nghe lòng rộn sóng yêu

Xấu hổ! ôi chao, từ buổi đó
Nắng về thương trộm nhớ thắm hoa
Thu đi thất thểu gom sầu vắng
Đôi bóng sương mù xa xót xa

Nếu hỏi rằng ai xui nắng tới
Cũng đành cam chịu nghĩ không ra
Vì chung nắng dại... chưa rành rọt
Thì trách chi... thôi tội lắm mà!

MÁNH TRĂNG

Trăng tròn vành vạnh hỡi trăng xinh
Ta ngửa hồn nâng chén rượu tình
Hớp ánh trăng vàng cho đã khát
Chợt nhìn đáy chén... nguyệt lung linh

Mắt bỗng hoa lên, hồn sững sốt.
Kịp dừng môi lại, nén tim rung
Vì e khuấy động trăng tan vỡ
Khổ nỗi tình kia cũng vỡ tung

Trăng yêu, trăng vội xuống dương trần
Lén đến cùng ta đắm ái ân
Vũ trụ sôi ghen hồn tứa máu
Tình cầu nhỏ dải tức run gân.

MẮT TRĂNG

Ta chờ trăng
sương ướt đầm đìa
mãi về khuya
trăng đến
biết ta giận
trăng dập dồn hôn hên:
- Thứ nghe anh
em lơ đễnh tí thôi mà!
tóc mơ huyền dăm dăm ngát sương hoa
vội quấn chặt lấy hôn ta ngả ngón
ta vẫn lặng
trăng dùng dằng nũng nợn
rời dỗi hờn đủng đờn bước vào mây
mây bất thân
chớp cơ hội giăng đầy
mưa trút đổ
ta ngồi ngây chết điếng
khi hồi hận trăng đã tan biến
chỉ một lần đay nghiến mãi ngàn sau.

CÚU TRĂNG

Mãi ngắm "hoa vòn gió lả lơi"
Trăng len lén đến nắp sau đời
Ta cười ập tới, trăng tuôn chạy
Hai đứa vui đùa như rứa thôi.

Ta đuổi theo trăng chùng mệt lả
Nhưng nào đã kịp gót trăng xinh
Ao sâu vấp ngã, trăng nhào xuống
Ta sợ run tim vội phóng mình

Ôi mảnh trăng vàng đã vỡ tan
Loay hoay lặn hụp cố tìm nàng
Ta mò mẫm mãi... mò mà thấy
Chợt ngẩng trông lên quá ngỡ ngàng

Lơ lửng từng không trăng tùm tùm
Ôi dào! rõ khổ cái anh yêu
Đẹp thay nghĩa cử cao đường ấy
Em mãi vì anh tuyệt diễm kiêu.

CHUNG THỦY

Đón bình minh sương mai vòn lấp lánh
Bướm vịn cành hôn nhẹ cánh hoa mơ
Trong say sưa anh háo hức đợi chờ
Rồi em đến cho cành thơ trĩu vận

Anh sẽ viết cho em bằng nguồn yêu bất tận
Bằng môi hồng, má đỏ, mắt xanh
Bằng hương trinh của làn tóc thơm lành
Bằng tất cả những gì anh yêu quý

Khắc đậm trong tim bằng màu son chung thủy
Nắng sớm mưa chiều âm ỉ mãi không phai
Vượt đường đời dẫm nát vạn chông gai
Tìm cơm áo đạp giày tan sỏi đá

Ngại ngừng chi dù mưa đông nắng hạ
Mạch suối tình êm ả chảy không thôi
Em là chim, anh bát ngát phương trời
Anh là cá, em biển vời lồng lộng

Trên mảnh đất quê hương tràn sức sống
Rạng rỡ vườn hoa mộng ngát hương duyên
Mãi dạt dào và thắm thiết triền miên

1961

RỪNG TÌNH

Rừng xanh
man mác
chiều thu
mây xô xát
nổi vi vu
gió lùa
buồn ghê chưa!
khô ghê chưa!
mây càng bám
gió càng xua không ngừng
sụt sùi lệ ứa
rưng rưng
vì mây đâu muốn xa rừng
rừng ơi!
bỗng dưng
mây biến tan rồi
làm mưa trút xuống
cho tươi rừng tình.

HƯƠNG XƯA

Em đâu biết
thật tình em đâu biết
cái vô duyên ngày ấy khéo cho không?
mắt ai trao
làm đôi má em hồng
tay ai vuốt
mà tóc em khựng lại
phút rung động của thời con gái
chỉ một lần
và mãi mãi một lần thôi
buổi ban đầu là thế đấy
chao ôi!...

RỒI MƯA RỒI GIÓ

Dòng sông lặng lẽ chiều buông
Gió heo hút gọi nỗi buồn biệt ly
Thầm thương nhớ buổi phân kỳ
Hồng lên nhuộm đỏ mắt thùy dương xưa

Khói sầu khảm chuyền đò đưa
Nước mây thôn thức, gió mưa ghen ngào
Mảnh tình dạo ấy đưa trao
Đành xin giấu kín gói vào buồng yêu

Rồi mưa, rồi gió muôn chiều
Vẫn đi đi giữa bao nhiêu phũ phàng
Trải dài theo sóng trường giang
Càng mưa càng gió, lại càng dâng cao.

NGỚ NGÂN

Dưới mái trường xưa ấy nhớ không?
Đường quê hai đứa bước song đồng
Nuôi bao kỷ niệm thời son trẻ
Trái mộng vườn xuân đã chớm hồng

Và chỉ thầm thôi chỉ thể thôi
Chưa lần dám hé nửa vành môi
Dù trong lòng những luôn e ấp
Chén hẹn mời trăng rót cạn lời

Mãi đến hôm nao gió đổi mùa
Tôi rời trường cũ kíp chân đưa
Vui theo bè bạn say đèn sách
Bất chợt nghe lòng nổi gió mưa

Một thoáng tin đưa lạnh nắng vàng
Con đò bỏ bến lướt sang ngang
Chờ cảnh hoa tím về đâu tá?
Con bướm đa tình mộng dở dang

Tự buổi sông Ngân lỡ nhịp cầu
Tôi đành cầm lặng nén thương đau
Nhìn bao xuân mộng tan thành khói
Hoa lá buồn thiu rũ đáng sầu

Len lén tìm quên với tháng ngày
Gió lành thuận hướng trở thuyền quay

Lạ! sao bên ấy trông buồn quá!
Rớm lệ khi buồm đón gió bay

Lặng lẽ theo dòng cuốn hút đi
Nhạc lòng da diết khúc phân ly
Trăm năm bến cũ thoi hò hẹn
Tôi vẫn vô tình có biết chi

“Ấy” tưởng mưa mai giận nắng chiều
“Đây” ngờ nắng nhạt phụ mưa yêu
Nào hay tất cả đều vô lối
Trái mộng vườn xuân vẫn mỹ miều

Muộn mắt đi thoi muộn mắt rồi
Hỏi còn mấy nữa trót chia phôi
Đeo đai há chẳng bằng mùi phụ
Ngớ ngẩn chi hung bấy hỡi trời.

ĐÔI BƯỚM

Riêng tặng anh chị Nguyễn Diêu, Nguyễn Thị Ngọc Lan

Nhớ hôm nắng ấm thương hoài
Có đôi bướm trắng lượn ngoài đồng xanh
Vờn bay nhí nhảnh cợt tình
Kề tai anh hỏi: - đôi mình thì sao?

Sóng yêu mắt biếc dâng trào
Má hồng thắm ửng, môi đào đỏ tươi
Áp e không nói nên lời
Nhìn đôi bướm bướm, em cười làm thính

Lại đêm trăng sáng lung linh
Dang tay đón mảnh trăng tình tặng em
Dùng dăng em bảo: - hồng thềm
Mà trong cử chỉ ngọt mềm làm sao

Vai anh, em ngả đầu vào
Hoa tình một đóa ngọt ngào hương yêu
Đắm say lời lá quá chiều
Toan tay hái nụ đào yêu mẹ dành

Dỗi hờn em bắt đền anh
Những là rượu trắng, trầu xanh, pháo hồng
Mỏi mòn mấy độ tàn đông
Cành xuân nay mới nở bông hoa tình
Bỗng rồi rục lửa chiến chinh
Thân trai nợ nước, gác tình ái ân
Anh đi thương nhớ vô ngần

Thương đồng nắng ấm nhớ vàng trăng thanh

Nhớ hoa nhớ lá nhớ cành
Nhớ đôi bướm trắng, nhớ mình nhớ ta
Hút heo muôn dặm quan hà
Súng gươm giết giặc gìn nhà giữ quê

Đánh tan giặc Pháp anh về
Tròn duyên hoa bướm vẹn thề non sông
Tưng bừng mừng đón chiến công
Mềm môi rượu trắng mát lòng trâu xanh

Pháo hồng vang nổ đi đoàn
Em cùng hai họ đón anh bồi đền
... Tin mừng xóm dưới làng trên
Rằng đôi bướm trắng đã nên vợ chồng
Mùa Đông 1954

THƯƠNG

Mắt đằm đằm lệ mờ xa
mười năm ấy
vẫn chưa nhòa nhạt ru?
hỏi mây
mây cũng tịt mù
hỏi trời
trời lặng
hỏi thu
thu sâu
biết còn gởi nhớ về đâu
chiều thương chiếc bóng bên lầu
mưa rơi.

DƯỚI TRĂNG

Lung trời lộng lẫy bóng Hằng Nga
Điêm cái duyên trăng lấm mạn mà
Cột gió... ngàn cây - thiên điệp vũ
Trêu sương... nội cỏ - vạn huỳnh sa
Tô hồng vũ trụ say tinh tú
Nhuộm thắm càn khôn đẫm thảo hoa
Nhạc thúc quân cờ vang tám cõi
Thơ trau nét bút ửng sơn hà

VU GIA TÌNH NẶNG

Vu Gia triu mền của tôi ơi!
Dẫu biết hai ta chửa hẹn lời
Song tháng năm dù xa mấy nữa
Biển tình kỷ niệm vẫn không vơi

Thưở ấy tôi còn bé xíu xiu
Với “người ta” đã biết thương yêu
Khi bơi khi lặn say đùa sóng
Tắm ánh trăng khuya, gội nắng chiều

Cảnh nghèo xót nội đến rung rung
Cơm bữa gì hơn đĩa muối vừng
Tôi lên cầm cần câu tập tễnh
“Đó” thường cảm tặng rói (*) cùng dung (**)

Than củi từng chia xẻ ngọt bùi
Khi thì thuyền ngược, lúc bè xuôi
Nát thân đưa đẩy nào đâu quản
Tôi đủ tôi đầy “đó” mới vui

Trần dâng con lũ mớm phù sa
Cho bắp phơi chàng, đượm phấn hoa
Cho lúa sây bông oằn trĩu hạt
Vui đàn chim nhỏ rộn ê a

Nắng cháy còn khô ruộng úa vàng
Nghiêng mình mạch chảy tưới lên lang

Làm tươi thắm lại bao nguồn sống
Thơm nức hương lành mộng chứa chan

Bồng ngàn bom đạn xé dòng sâu
Cát bụi bùng lên phủ đục ngầu
Thương “đó” dập dề trên sóng máu
Giọt buồn rung rúc đắm đêm thâu

Tức tươi xa lìa bởi chiến chinh
Muôn trùng giữ vẹn mảnh hồn trinh
Triền miên giông tố luôn gằm thét
Mãi đậm trong tim một bóng hình

Đợi chờ khắc khoải bấy nhiêu đông
Vì “đó”... tôi chưa chuyện vợ chồng
E ấp riêng lòng đâu dám hé
Vu Gia người hỏi biết hay không?
Hè 1970

(*), (**): Tên hai loại cá sông

LÀNG EM

Chiều chiều ra đứng Tam Quan
Ngó lên Gò Cẩm, nhìn sang Ngõ Đình
Thương về xóm nhỏ xinh xinh
Quê em đó những mái tranh dịu hiền

Làng em tục gọi Tịnh Yên
Giữa thung lũng nhỏ bên triền Trường Sơn
Non xanh nước biếc rập rờn
Hoa hồng bướm thắm đua vờn mơn man

Khói lam chiều quyện mơ màng
Tre xanh bao bọc bốn làng liền dây
Đại An dần đến Hà Tây
Quá Bà Trai đến làng này làng em

Hà Đông sát vách bên thềm
Bên dòng Vu, sóng êm êm vỗ về
Đò ngang nối mảnh hồn quê
Lúa đồng bắp bãi đi về xôn xao

Cồn dâu xanh biếc rạt rào
Nong tầm chín đỏ lụa thao óng vàng
Trước đồng đẹp biết cơ man
Lúa non mươn mướt bóng ngàn in soi

Rẫy đồi mấy cụm loại thoai
Sắn khoai óng mượt, mít xoài ròn xanh

Củ bùi trái ngọt ngon lành
Đã căng rướm mật còn thanh lịm đường

Thơm vàng ửng mọng ngát hương
Bồ quân, bồ nhợ trái vươn sai oằn
Bình minh đẹp nắng hồng giăng
Muôn chim ríu rít tung tăng liệng vành

Nhông kêu sáo, khứu gọi oanh
Lại cô chà chiên mời anh chào mào
Dập diu Thung Thắng, Vườn Trao
Bay ra Gò Mậu, liệng vào Thung Mây

Thương nhau bầy chẳng rời bầy
Bốn mùa tíu tít tình ngậy ngát tình
Những ngày mưa nước mông mênh
Con rô, con chếp đua tranh vầy vùng

Bầy chày Bà Miếu nhớ nhung
Trầu thương con giếc về chung Bà Quyền
Đẹp mùa trăng ước tơ duyên
Tim đôi học nói, học chuyện ví von

Say sưa dưới bóng trăng tròn
Câu hò lời hẹn sắt son mặn mà
Nhịp chày giã gạo vang xa
Giọng hò khoan ngọt lịm hòa vọng theo

Sông khuya êm ả mái chèo
Chập chờn khua bóng trắng treo mạn thuyền
Tưởng chừng lạc bước cõi tiên
Này trăng này mộng này duyên này tình

Biết rằng đẹp, biết rằng xinh
Mà sao em thấy lòng mình xốn xang
Nhờ ai nên xóm nên làng
Em thừa hưởng lại chẳng màng dựng xây

Anh ơi! cùng với em này
Chung tay ta đắp ta xây làng mình.

1953

HÀ TÂN GỌI VỀ

Hà Tân chiều xuống mênh mông
Sông in sắc núi trời lồng màu mây
Khói lam quyền quyền giăng đầy
Thuyền xuôi lại bến, chim vầy về non

Hoàng hôn giục bước chân giòn
Vọng đưa trong gió tiếng ròn rã vang
Ở anh chung hướng Bàu Làng
Có thương quây gánh lúa vàng giùm em

Nhẹ tay anh vuốt tóc mềm
Nụ tình chúm chím lòng thêm bồi hồi
Trăng vàng sừng sững lên ngôi
Dưới vòm Ba Bến hẹn ngòi chờ anh

Đường thôn mát ánh trăng thanh
Anh đưa vào mộng ngày xanh tuyệt vời
Thế rồi chiều ấy buồn ơi!
Mưa rơi Cẩm Thị rã rời hương yêu

Chừ đây muôn dặm đường chiều
Biển tình xưa vẫn ngập triều nhớ thương.

MỘNG CHIỀU XUÂN

(Riêng tặng nàng tiên múa)

Lá biếc hoa vàng quyện nắng tơ
Chiều xuân góp gió kết nên thơ
Hồn say lạc bước Đào Nguyên mộng
Vũ khúc Nghê Thường đắm ngân ngơ

BÊN SÔNG CHIỀU

Rừng thu lạnh bên sông chiều lắng đọng
Thương gọi về thăm nhớ bóng hình em
Sóng gió vẫn xoay, thân xác mỗi mềm
Hồn anh vẫn bên em từng giây phút

Chiều thơ thừng trông mây càng nảo nuốt
Mây hững hờ theo gió hút tan đi
Ôi! nếu là mây... còn nói làm chi
Giống bội bạc, đáng gì đâu... nuôi tiếc?

Anh đã hẹn cùng em, lòng những quyết
Nẻo đường tình mài miệt bước chung đôi
Nhẹ gót theo em... vườn mộng xanh chồi
Bỗng khựng lại trước lâu đài hoa lệ

Và tự nhủ: phận hèn không có thể
Kịp trăng tàn lặng lẽ ngậm ngùi xa
Mạch suối ưu tư cạn với rừng già
Rừng trầm mặc lá hoa buồn ngơ ngác

Khép nghẹn ngào vào lời thơ tiếng hát
Nhạc kêu sương rời rạc nghẽn đường tơ
Bên mé sông chiều bãi vắng hoang sơ
Hoàng hôn xuống đôi bờ xa chơi với

Hố phân cách làm sao vươn tới nổi
Thôi em đừng mong đợi nữa nghe em

Lỡ thương... tựa bóng bên thềm
Mà nghe tiếng quốc đêm đêm vọng sâu.
Thu 1955

SÀU THÔN TRÚC LIỄU

Trăng hai mốt lên cao. Dòng sông rì rào gió thì thảo nhẹ thổi, gió tung làn tóc rối như thúc như hối dòng lệ nóng hồi trào ra ướt đầm vai ta.

Thôn Trúc ngày xưa ấy, Liễu đẹp như hoa, Liễu mờ côi cha mãi ở bên ta và thương ta từ tấm bé. Ôi! Nào nùng dâu bể, lối đời chia rẽ, Liễu nghẹn ngào theo mẹ, mẹ đi lấy chồng.

Đêm nay vẫn trên bờ sông, vẫn dưới ánh trăng hồng, vẫn sóng nước bành bồng cùng ôm dòng kỷ niệm. Liễu vẫn còn quá đẹp quá xinh, Liễu về đây trao cho ta mảnh chân tình và dâng cả hồn trinh. Nhưng đề rồi Liễu chìm vào mộng mênh khi biết ta đã lập gia đình, Liễu lặng thình một cái lặng thình đáng sợ.

Một giờ trôi qua hai giờ trôi qua, trăng về Tây chênh chéch bóng tà, Liễu vùng lên nắm chặt bàn tay ta lối cuốn hút một quãng dài rồi dang ra dưới rặng tre ngà băng mình vào bóng tối. Ta nghe lòng nhức nhối, bước chân sâu ném vội, đến nhà càng bối rối vì chỉ còn mình nội mình nội mà thôi. Nội ngạc nhiên nội hốt hoảng qua vài giây thăm đoán nội ngậm ngùi khẩn khoản xót xa. Rằng: -Liễu ra đi từ lúc trời canh gà có lẽ nó vào côi bao la vô định. Không còn bình tĩnh, lệ ứa tuôn rơi thốt không nên lời, ta trở gót chân dời lòng bồi bồi nổi sóng.

Ngày lun tháng trôi đi vào lạc lõng, ta chờ ta ngóng tìm ai trong tuyệt vọng cho huyết sâu cô đọng kết thành thơ vĩnh hằng:

Bấy lâu Liễu nặng đắm hồn trăng
Trăng đã vô tình những giá băng
Thôn Trúc đìu hiu cảnh Liễu rữ
Theo dòng rơi rụng cuốn trôi phăng.

Rồi thời gian cứ miên man đầy hờn oan và cay nghiệt trôi dài mãi miết và có ai biết Liễu biền biệt về đâu, về đâu khi non sông nhuốm sầu, khi non sông chìm sâu đang xuộm màu lửa khói. Trăng âm thầm len lối qua mười phương tám cõi vẫn bơ phờ mòn mỏi lở làng dở dối ròm rõi kiếp tha nhân, lặng lẽ đi trong cát bụi hồng trần.

Chiều thu tàn băng khuâng, trăng dừng chân bên cổng chùa Sư Nữ, người trăng chừ mệt lữ đôi vai gầy nặng ứ chớ bầu tâm sự trái ngang. Bồng trăng bàng hoàng trăng ngỡ ngỡ vì chiếc cà sa vàng hiển hiện, trăng khựng khờ chết đứng trước sự kiện oái ăm.

Tương ngày tháng xa xăm trong ký ức yên nằm. Nào hay khi bốn mắt đắm đắm cho sóng tình nổi lên cuộn cuộn, cà sa vàng bunn rùn rùn rồi quy xuống chìm trong oan uổng, lặng trong xa mơ khuất lịm trong hoang mờ rồi bất

ngờ vang lên hồi chuông cảnh tỉnh. Không gian chừ lạnh lạnh, hồn trắng chừ nát tan từng mảnh đang lần dò nhạt nhạnh kết nên thơ:

Trời hời trớ trêu chi lắm bấy
Gót tình dun dủi chốn thiền môn
Liều vàng xiu ngọn trăng nghiêng ngả
Lạnh lạnh hồi chuông chết lịm hồn

Rồi từ đó cứ mỗi chiều về trước khi hoàng hôn buông rũ thường nghe trăng rên rỉ não nùng:

Từ đó trăng về lạnh tuyết sa
Cung sầu ai oán vọng ngàn xa
Một đêm huyền sử hờn muôn kiếp
Nép bóng từ bi ngán lệ nhòa.

Thu 1969

NIỀM XƯA

Mỗi lần trời rưới mưa ngâu
Biên ưu tư lại dâng sâu mênh mông
Xa xa trong gió mây lồng
Chiều thương chiếc nhạn sang sông lạc loài

Thu sâu vắng lạnh lẻ loi
Lá hiu hắt rụng nắng thoi thóp tàn
Mập mờ giữa chôn sương lan
Bóng xưa? không! chỉ bóng hoàng hôn... Ôi!

Trên trơ kẻ đã mấy rồi
Bao tơ tưởng bấy bồi hồi tái tê
Gió mưa tưởng đã nguội thề
Nào hay sâu mãi tìm về lối xưa

TÌNH CHIM QUỐC

Buổi ấy em gặp anh
Đôi xanh sương long lanh
Dòng khe trong vắng vắng
Gió mơn man hương lành

Nụ duyên tình đơm bông
Xinh xinh khoe nắng hồng
Đẹp như mùa xuân thắm
Đẹp tựa vàng trắng trong

Ngày êm đêm ngày qua
Xuân ươm cành đầy hoa
Đôi mình xây tổ ấm
Trên cành xuân la đà

Rồi vì yêu đàn con
Anh sẵn môi men mơn
Chi ngại ngừng mưa gió
Nấn niềm thương vuông tròn

Một chiều tàn bên khe
Chập chờn theo cánh ve
Len mình trong cỏ lá
Than ôi! mô có dè

Lão chồn già nâu nâu
Rập rình bên bờ lau

Anh mê mỗi đầu biết
Lâm phút giây thăm sâu

Lạnh bóng chiều riêng em
Thương mùa đông không rèm
Ngàn bão bùng sương tuyết
Rụng đàn con trong đêm

Khan khan em gọi sâu
Ba tuần trăng qua mau
Treo mình run ớn máu
Theo anh mãi nguyệt cầu

Từ đó trên đời xanh
Không còn vang âm thanh
Nào nùng thay tiếng quốc
Xác em khô trên cành.

MÀU XANH KÝ NIỆM

Hoa ngát hương thơm quyến nắng hồng
Bướm vờn lơ lửng rộn từng không
Gió đưa gập gờ duyên từ đây
Hết hẹn lại chờ đến nhớ mong

Đẹp buổi sông Vàng tắm ánh trăng
Gió đùa sóng nước nhảy lặn tăn
Bên nhau thỏ thẻ tình non dại
Nếp bóng hàng tre trốn chị Hằng

Cho đến một chiều sấm gió mưa
Đôi tim đồng nhịp gõ say sưa
Me vào hai đứa mô mà biết
Khiến đóa hoa duyên trở lộn mùa

Lạnh buổi đông tàn rợp bóng sương
Xe hoa ngào nghẹn rẽ sang đường
Em còn ngoái lại lần sau cuối
Mắt lệ đọng đầy nỗi tiếc thương

Những quá bơ thờ đến rứa thôi
Dáng sàu thăm thẳm lặng xa xôi
Như không còn biết màu mưa nắng
Tội cánh hoa xuân héo rụng rời

Mà dầu khô gãy cánh dạ lan
Hồng phai thắm nhạt phần hương tan

Song chồi kỷ niệm còn xanh mướt
Sống mãi trong tim chẳng úa tàn.

MẶT TRỜI CHIỀU

Anh hãy về đi!

về đi!

về đi!

đừng nói nữa

mặt trời chiều sắp sửa bỏ non tây

mặt tình em thổn thức với gió mây

ôn kỷ niệm của tháng ngày xưa cũ

bao nhiêu đó âu chùng như đã đủ

làm con tim nhu nhú vụn gai chông

Hãy về đi!

về đi!

đưa thuyền mộng sang sông

đừng e ngại dẫu lời giông bão trách

bởi từ lúc tin về gió mách

hạt bụi tình đã rũ sạch đáy hồn em

Thôi về đi!

cũng đừng nói gì thêm

đừng chải chuốt những ngọt mềm giả dối

ẩn bên trong con tim tình phản bội

em thăm trách mình quá vội buổi đầu tiên

lái thuyền tình ghé lộn bến nhân duyên

sóng bội bạc làm buồm nghiêng lái đảo

lôi cuốn hút vào giữa dòng giông bão

và đắm chìm trong sầu não miên man

giữa biển đau thương ngập sóng phụ phàng

bao mộng ước tiêu tan từ dạo đó

vâng

em biết với phận hèn bé nhỏ

đành ôm lòng vò võ nỗi thương đau

bên kia bờ ăm ắp mộng sang giàu

anh đã bám và xây lâu ân ái

đắm hạnh phúc sao anh còn ngoảnh lại

lỡ một lần ai trót dại nữa mà chi

thôi về đi!

anh hãy về đi!

ĐÀ THÀNH ƠI!

Nhớ nhung từ chốn mù sa
Thần thờ mắt biếc vọng Đà Nẵng thương
Ngũ Hành khuất lạnh mờ sương
Hải Vân thấp thoáng mây vương trập trùng

Sơn Trà dịu vợi mộng lung
Bãi Tiên Sa, sóng Vũng Thùng nhấp nhô
Trong làn mây khói mơ hồ
Gió lay động bóng Nam Ô chập chờn.

Nhớ sông Hàn buổi hoàng hôn
Mến tà áo trắng ru hồn thiết tha
Gặp nhau chung một chuyến phà
Nón nghiêng nghiêng, tóc lòa xòa bay bay

Thẹn thùa tay nắm bàn tay
Tình xưa mãi đến thu này... mà thôi
Muốn thôi sao cứ bồi hồi
Từng trang kỷ niệm xa xôi hiện về

Bạch Đằng ơi! nhớ nhớ ghê
Nhớ khi ghé đá vai kề cận vai
Nhớ đêm Cổ Viện trăng cài
Phút chia ly lệ trang đài rung rung

Lời thương khi thốt khi dừng
Hẹn, không... rồi hẹn, vâng, đừng... lại vâng

Cái vô duyên khéo vô ngần
Khiến chiêm bao nổi bản thân mênh mông

Ước về, về biết được không
Đề ôm ngọn sóng bênh bồng Mỹ Khê
Đề say sưa dưới trăng thề
Thùy dương đưa lối dặm về mộng mơ

Tiếng lòng réo rắt đường tơ
Khúc thương Thạch Giám, khúc chờ Nại Hiên
Sương còn mờ bóng dáng thuyền
Đường mai trần trở niềm riêng dặt dề

Đà Thành ơi! chút nhắn nhe
Gió mưa dù mấy đừng nhòe nhoẹt hương.
Đầu thu 1972

CHIỀU SANG ĐÔNG

Nắng bỏ đi rồi, mưa về tầm tã
Chiều sang đông heo may buồn lạnh giá
Mảnh vườn lòng dầm dã nỗi tiếc thương
Khi nắng lên ai biết lạnh mà lường
Gần gũi quá mình coi thường đâu có nghĩ

Chừ ngậm ngập mưa sâu rơi bí tỉ
Nắng càng xa càng thấm vị nhớ nhung
Khoảng trống buồn không thể hình dung
Nó thăm thăm vô cùng vô tận

Thôi đừng nói dù một lần ân hận
Đừng dối rằng vì lẩn thẩn ngu ngơ
Cũng đừng bảo ấy là chuyện bất ngờ
Buổi mưa đến ai tản lờ hờ hững nắng

Thương lúc đó mắt nắng buồn chìm trong cay đắng
Nuốt lệ ngậm ngùi lẳng lẳng nắng ra đi
Tất cả tại mình
Tại mình thì chua chát để mà chi.

HÀ LAM KIỀU

Thì thảo trong thoáng gió Nam
Lắng nghe buốt tiếng Hà Lam kiều sầu
Trách người xưa bỏ đi đâu
Trơ vơ mặt nước thân cầu chênh vênh

Bèo trôi quanh quẽ buồn tênh
Gió lung lay động trăng bênh bồng tan
Chợt đâu giữa bãi khuya vàng
Người xưa về với cây đàn ngày xưa

Bỏ công chờ mấy năm thừa
Đàn ca quán quýt say sưa với tình
...Giật mình mình xót xa mình
Vẽ chi ngăn ngủ giấc tình chiêm bao.

KHẮT KHE

1. Một sớm nào vừa tạnh thoáng sương mờ
Hoa vô tình cuồng đảo bướm trơ vơ
Bướm thét hồn hoa rướm lệ hoen mờ
Hoa van cầu lời tha thiết ngậy thơ

2. Đẹp nắng vàng vườn hạnh bướm bay sang
Mây thương sầu ngày cũ xóa phai tan
Nấn nét tình ru phím dạo tơ đàn
Hoa mong chờ tình bướm sẽ hòa vang

3. Mấy mùa trăng qua trôi
Bên nhau mà không lời
Gần nhau mà chẳng nói
Như vẫn còn xa xôi

Chạnh lòng hoa hỏi bướm:
- Có phải là loài chim
Thì thép là đôi cánh
Lẽ nào thép cả buồng tim?

Bướm vờn hoa âu yếm
Nhẹ ru ru nỗi niềm:
- Dầu tuy là thép
Vẫn có khi rỉ mềm

Và từ đó dài thêm
Bản nhạc tình dịu êm

Mơ mùa xuân êm đềm
Mơ mùa xuân bất tận
Mơ mùa xuân không đêm

4.Lạnh bóng chiều ngào nghẹn bướm ra đi
Mong hoa đừng hờn đổi phút chia ly
Thấm thiết lời hoa hứa hẹn kiều kỳ
Hương hoa đầy nguồn mê đắm can chi?

5.Chuyện mấy ngỡ vì hẹn kết nên oan
Mưa ưu phiền buồn tủi kiếp lang thang
Hết hết rồi hoa bướm mộng suy tàn
Cung ân tình đàn phím vỡ lìa tan.

QUÊ ĐẸP CHIỀU THU

Đẹp chiều thu
Đẹp chiều thu
Gió đùa lay sóng lúa
Lúa reo đùa vi vu

Đồng hây hây màu nắng
Nắng đẹp trời xanh lơ
Con thuyền thương khảm nắng
Chở mùa yêu sang bờ

Chiều đi trong mênh mang
Lơ thơ cánh lá vàng
Dịu dàng theo gót gió
Gió đưa vào thềm thang

Thôn làng vui đê mê
Gọi réo nhau gánh về
Em cùng anh vai kề
Và khắp nẻo đường quê

Lúa gánh về nhộn nhịp
Chiền chiện kêu chim chíp
Được mùa chim hát ru
Đẹp chiều thu.

1959

MỘT NGÀY

Tôi qua Hà Lam
Giữa ngày xuân nắng đẹp
Tháo tâm hồn tháo dết mấy vản thơ
Đâu ánh hoa tình
Đâu thoáng hoa mơ
Để con bướm trắng thân thơ gọi hồn...

Tôi đi trong cô đơn
Gót mòn ôm sỏi đá
Tôi tìm... đâu hoa lá?
Tôi tìm... đâu bình minh?
Phải chăng non nước vô tình
Cho Hà Lam ấy ngã mình hoàng hôn

Còn ai trong bóng cô thôn
Chưa giật mình dậy cho hồn ta say
Thần thờ theo áng mây bay
Kèn thu không, điểm một ngày buồn tênh
Hà Lam 5/2/1966

HY VỌNG

anh biết không
những chiều buồn mắt lệ rung rung
em tìm lại cuối đường xưa kỷ niệm
cây phượng vĩ duyên cười chúm chím
cành soan tây âu yếm đứng nhìn em
dòng Vu Gia lặng lẽ êm đêm
như nhắc nhở lời thề xưa không bao giờ phai nhạt
gành khe Lim thả đôi dòng nước bạc
rất dịu dàng ca hát đón chào em

anh ơi!
em là cánh chim oanh non dại yếu mềm
nhiều run sợ khi lần trang kỷ niệm
trước mắt em chân trời màu tím
còn tình mình - thoáng hiện mong manh
mỗi chiều buồn là mỗi nhớ đến anh
chân trời ấy nảy mầm hy vọng.

HỒN ĐÔNG

Mặt nám tay lem tấp lửa hồng
Còng lưng xuống núi đến hầu ông
Trao than đổi gạo nuôi đàn trẻ
Khô nổi đêm về buốt gió đông
Đông 1986

XUÂN ĐẾN

Buốt lạnh xa rồi nắng ấm lên
Gót xuân nhẹ nhẹ đến bên thềm
Hoa cười chúm chím trên sương nắng
Én liệng xôn xao gheo gió mềm
Rực ánh mai vàng tươi đất mẹ
Thơm làn tóc biếc ngọt tình em
Vang vang khúc hát xây mùa mới
Rộng mở vòng tay trĩu nặng niềm.

TỰ TRÀO

Tuy sinh gặp phải số bồng bênh
Vẫn sánh vai cùng phận bấp bênh
Lúc bỡn gành cao băng khúc khuỷu
Khi đùa thác cả vượt chông chênh
Gián nan đã mấy? nào ngao ngán
Hiểm hóc là bao? cứ gặp ghèn
Miễn được nàng thơ yêu đắm đuối
Tha hồ tíu tíu... mặc lênh đênh.

LỜI RU CON

Trâm anh vốn dãi nếp nhà
Nhân nhân quán chúng hương hoa ngạt ngào
Đài đưng chí khí anh hào
Cát lầu cầm nguyệt tiêu dao tháng ngày
Du dương linh hoạt vờn say
Lãm tình thương mộng đường mây huy hoàng
Thắng danh sông núi rỡ ràng
Tích xuân muôn thuở đá vàng còn ghi

**Những chữ in đậm là tên con của tác giả*

TIỀN BIỆT

Thôi đừng đừng nữa nghe em
Càng gieo kỷ niệm càng thêm đau lòng
Có còn chi nữa mà mong
Ngày mai đôi ngã ngoài trong vời vời

Trái sầu rơi rụng rụng rơi
Bến xưa hò hẹn sầu khơi động sầu
Hoàng hôn tựa bóng cô lâu
Lệ rơi thấm máu đỏ ngầu dòng Tương

Gót tình thăm thăm tha phương
Ngẩn ngơ dáng thỏ dậm trường về đâu
Ngân giang ai bắc nhịp cầu
Mà con ô thước ngõ hầu về không

Cắn răng bóp nát chữ đồng
Mạch sông trường cửu nửa dòng cạn khô
Vì ai mình có biết mô...

MẠCH CẢM

Đi trong bóng mù thâm thúi
Vời xa nắng hạ, trăng thu
Mênh mông vô hình vô sắc
Ai hoài mãi bước viễn du

- Có dạt dào không? Bạn hỏi
- Vâng, từ lâm cảnh tiêu tao
Non thương ít nguồn ưu ái
Suối bạc nhiều mạch lãng xao

Vui lên! thôi đừng trách móc
Cái sâu ăm ắp dậm khơi
Phải đâu khổ mình ta đắm
Vững chèo găng lướt dậm khơi

Ta về kịp nín gót thơ
Vay nàng in ít hoa mơ
Kết nên chuỗi sao ngời sáng
Lần qua năm tháng bụi mờ.

GỌI VÀNG NẮNG ẤM

Với xã hội muôn bàn tay tạo dựng
Vai kề vai giữ vững sự sống còn
Để một người làm nên mảnh vàng son
Thì ích kỷ ... rõ tâm hồn rách nát

Thừa hạnh phúc đành rằng luôn tạo tác
Nhưng chỉ riêng mình tẻ nhạt lắm thôi
Điểm trang đời đâu phải một cái tôi
Vào thực tế - cái nôi cuộc sống

Bệnh tật đói nghèo túi sần chất đống
Nỡ dửng dưng dệt mộng thêu hoa
Sao tình người chưa đánh thức lòng ta
Cho hoa nhân ái mướt mà hương sắc

Đẻ xô chợ đầu đường thôi quặn thắt
Bớt ngậm ngùi khi đôi mắt lâu cao
Đỡ thềm thường nổi cơn áo khát khao
Vườn trần thế rạt rào ơn thánh thiện

Đẹp biết mấy mau cùng chung thể hiện
Đưa thuyền đời ra khỏi biển đau thương.

1957

CẢM NGỌN GIÓ THU

Viết cho X

Qua nương thơ gió thắm thì
Rằng: - không đặng ấy dễ gì hương đưa
Rõ ràng gió giỏi ghê chưa
Em vun em xới muốt mùa chẳng ngoa

Nào đêm bóng nguyệt la đà
Tắm trăng hò hẹn cài hoa ước thề
Lại ngày mướt nắng pha lê
Dòng trôi êm ả chiều quê lặng lẽ

Ấy hình ảnh lẳng vào thơ
Còn công lao biết bến bờ là đâu
Dặm tình qua mấy bể dâu
Gánh thương kịu kịt ruột bầu râu tôm

Đi trong khói bụi đen ngòm
Mềm tay chăm chuốt mướt vòm thơ xanh
Nắng mưa dù mấy cũng đành
Chưa lần gọi chút đòi anh đèn bù

Thăm lòng cảm ngọn gió thu
Tiếng thơ từ trái tim mù vọng ra.

NHỚ QUÁ TA VỀ

Đông quê cỏ lá lè tè
Sương thâm nếp bóng ắp e phận hèn
Xui chi gặp gỡ làm quen
Bếp xuân xanh đã nhúm nhen lửa tình

Trời ơi! trời rộng thênh thênh
Sao trời nỡ hẹp riêng mình với ta
Chén vui chưa kịp thì là
Ầm ầm giông bão sập tòa yêu thương

Mưa nhồi mưa nhão quê hương
Ném thân vào cõi chán chường lê thê
Mười năm nhớ quá ta về
Tần ngần đứng lặng mân mê cách sầu

Thu vào chẳng thoáng mưa ngâu
Mây giăng đỉnh núi trắng đầu khăn tang
Hồn sương hiu hắt gió ngàn
Tiếng thu khẽ động lá vàng rụng rơi.

1964

VỌNG

Thu chầy khắc khoải vọng tha phương
Rút cuộn tơ sầu dệt tấm thương
Xót cánh hoa rơi ngào nghẹn gió
Buồn thân liễu rũ ngậm ngùi sương
Ôm thềm ước cũ trong hoang dã
Ngậm kín thề xưa giữa chiến trường
Cố độ ai hoài trăng viễn xứ
Càng bao muốn dứt lại càng vương.

1968

LỜI THƯƠNG CHO VỢ

Xuyến ơi tình đẹp đôi mình
Mây mù ập tới, bình minh nhuộm sâu
Chìm trong bão loạn mờ sâu
Thương đau dằng dặc tình đâu nhạt nhòa

Tội em tội biết bao là
Sóng gầm một lái, mưa sa một chèo
Kìn kìn gánh khổ đong đeo
Chông gai chẳng nệ, suối đèo bằng không

Mồ hôi giữ ấm độ nồng
Rọp còn dâu biếc mướt đồng lúa xanh
Mái sương thấm nụ cười lành
Chăm vườn hạnh phúc trĩu cành ngời hoa

Tình mênh mông, nghĩa hiền hòa
Đàn chim xuân nức tiếng ca ngọt ngào
Giá này mấy dễ ước ao
Ngàn muôn biển lớn non cao chưa vừa

CHIỀU CUỐI HẠ

Nao nao trong tiếng ve sầu
Cái sấu vớ vẩn từ đâu dẫn về
Mây trời buông phủ lê thê
Rừng xanh vắng lặng bốn bề mênh mông

Đìu hiu gió lạnh sang sông
Chiều phong thoang thoang nghe lòng xót xa
Vàng phai thoi thóp ánh tà
Lòng quê ghép vội bài ca thương tình

Héo hon chót núi đầu ghềnh
Tiếng con vượn hú làm kinh động thần
Ngõ hèn ngõ ngẩn băng khuâng
Lơ thơ lá rụng xoáy vùn thương đau

Hoàng hôn đêm đã nhuộm màu
Dòng khe rả rích, cái sấu chên chên
Trông Tấu - 1961

DÒNG SUỐI CẢM

Cánh gió thay mùa lả lướt sang
Nghe dòng suối cảm chảy miên man
Mơ duyên én đẹp vờn tha thướt
Ước dáng xuân tươi bước dịu dàng
Để nước non bùng hoa nắng dậy
Cho trời đất lặng sóng mây tan
Em ơi! Nhè nhẹ bàn tay ấy
Dệt tấm nhung xanh trải mộng vàng.

HƯƠNG ĐỒNG

Ồ tuyệt vời!
em đẹp lắm
má hồng em nắng tắm
hồng ửng lại thêm hồng
ngày xuân say môi tình nồng
cười duyên luôn nở nên công sớm chiều
đôi mắt áp yêu
bàn tay thon nhỏ
đâu ngại sương gió nắng mưa
anh say khúc hát ngày mùa
em vui khi thấy anh bừa ruộng khô
nước chè em đem vô
anh hò trâu cười mỉm
em dịu dàng âu yếm đến bên anh
gió rung mái tóc bông bênh
tay nâng chén nước lung linh ánh ngà

anh chợt nhớ, vụ mùa năm qua
hai đứa mình thi sức
em thôi cười lại nô nức tiếng ca
môi hồng nở hoa
kề tai anh em thổi thè
giọng oanh vàng vỗ vỗ ngây ngây
em nói trong mơ say
em bảo anh: - Từ nay
chúng mình được năm ba sào ruộng
công em cấy

còn anh cày
em muốn thế nghe không?
anh nghe từng tiếng tim lòng
cười lên khúc khích ngọt dòng yêu đương
nguyện cùng xây đắp mùa thương
cho đồng lúa chín ngát hương tình nồng.

1957

CẢM NHẬN

Xuân qua hoa héo rụng
Ngày qua nắng lụi tàn
Dòng đời qua vun vút
Tất cả đều phai tan

Để trở về cát bụi
Để biến thành tro than
Song vẫn còn mãi mãi
Sùng sững với thời gian

Ấy là lòng nhân đạo
Gương thánh thiện rõ ràng
Ấy công trình sáng tạo
Làm nên những kỳ quan

Thì muôn đời bất diệt
Và nghìn thu huy hoàng.

BÌNH MINH XANH

Hờn chi cho thêm đau?
Càng thương nhau yêu nhau
Khói mù tan mây tạnh
Bình minh chừ lên mau

Cành yêu thương la đà
Thiện hồng đơm sai hoa
Vườn xuân đời dậy sắc
Hương thơm chừ lan xa

Sầu đưa vào thình không
Cây tương lai vun trồng
Muôn vòng tay rộng mở
Xanh trong chừ mênh mông.

GHÉT GHÊ CHƯA

Gió
nào có hỏi ý em
mà nâng niu mái tóc bông
luôn tay
áp môi
hôn má
hôn mảy
đánh đu tà áo vờn bay
cột đũa
còn toan vắn vũ mây mưa
sao em vẫn để
ghét chưa ấy kìa!

ÔNG NỘI TÔI

Tóc trắng như bông
râu dài chắm rôn
tám mươi tuổi vẫn còn lăn lộn
vun xới ruộng vườn
chăm bón tương lai
tay nội chai
cho chồi non tươi tốt
lưng nội còng
cho nhựa sống đừng khô
áo vải quần thô
làm nên sự nghiệp
nước mắt
mồ hôi
bồi đắp cột rường
tắm mặt trời
nội là đóa hướng dương
soi vàng nguyệt
nội dày trang cổ tích...

Một trăm năm qua
đường đời chắc nịch
chống thuế sưu
hưởng ứng hịch Cần Vương
huấn dạy con
tròn đạo lý luân thường
đường học vấn đắp dày chương kinh sử
ôn luyện Hán văn

dồi trau Quốc ngữ
quyết đẩy lùi quá khứ bùn đen
con cháu từ un đúc nhúm nhen
lửa quật khởi
đốt ươn hèn cháy rụi
đâu ngần ngại mưa rừng gió núi
noi chí hùng
đánh đuổi giặc ngoại xâm
loạn lạc thương đau
thân nội khôn cầm
giờ vĩnh biệt
bao âm thầm mong mãi...
vì sông núi, cháu con còn len lỏi
mím môi cười
bước vào cõi hư không!...

Thương buổi chiều đông
trời non nước rờn rờn mưa lệ
hoài thương tưởng
một danh thanh ngạo nghễ
"suốt dòng đời dâu bể tạo cơ ngơi"
Ấy là nội tôi
non Thái cao vời
rừng sức sống xanh ngời hương ngát tỏa
nắng hùng lên
sương ẩm miền băng giá
nguồn mát trong
êm ả lặng lơ trôi...

Ông nội ơi!
nội của cháu ơi!
vần thơ đâu để cặn lời
cánh chim bé bỏng
khung trời bao la...

TÌNH HẸN

(Tặng người xưa tóc đẹp)

Em ơi! anh quá thương em
Thương khi tuổi mộng tóc mềm mịn tơ
Suối huyền mơn mướt tình thơ
Nét duyên dàng ấy bây giờ còn in

Dù cho tất nghẽn lối nhìn
Dáng xưa anh vẫn còn gìn giữ nguyên
Để rồi chiều đỏ nắng nghiêng
Gót xuân sắp sửa rời miền trần gian

Gặp nhau chi, luống bẽ bàng
Nghe em thỏ thẻ muôn vàn là thương
Anh ơi! mưa gió dậm trường
Tóc em chừ đã phai thương nhạt màu

Còn chẳng một mái sầu đau
Anh nghe ngào nghẹn úa xàu buồn tim
Sóng thương dào dạt nỗi niềm
Khoi dòng kỷ niệm êm đêm ngày xanh

Buổi xưa hoa rụng duyên lành
Bướm đã cặp lúca nên đành làm ngơ
Trải bao rêu bụi phủ mờ
Hoa xưa còn đó bướm giờ còn đây

Nguyện cùng non nước trời mây
Kiếp sau duyên vẹn tình này mới cam.

1989

ỚP XÁC

Hoa tàn bởi nỗi dáng hoa xinh
Nguyện đúc thành thơ ướp xác mình
Bút tích ngân vang hồi uông tử
Thi đàn lắng vọng khúc dư sinh
Oan đâu dễ xóa màu thanh bạch
Khổ vẫn không mờ chất khiết tinh
Biết có còn ai thương xót cảnh
Hoa tàn bởi nỗi dáng hoa xinh.

LIỆT NỮ

Vì Tổ quốc thân yêu
Vì non sông diên đảo
Hận quân thù tàn bạo
Mẹ đã quyết hy sinh
Mẹ đã quyết gác tình
Cho tròn câu trung nghĩa
Dòng máu mẹ đã làm con thấm thía
Gương hy sinh đầy nghĩa khí thanh cao
Chói hồng lên muôn vạn ánh đào
Mẹ lấy máu khắc vào thanh sử
Cho ngàn thu ngợi trang liệt nữ
Tuổi tuy già đầu then chữ hiên ngang
Rồi mai đây khi chiến thắng về vang
Bao kiêu hãnh trước gương người liệt sĩ

Mẹ ơi mẹ! người mẹ hiền yêu quý
Nhớ cao sâu nước mắt cứ tuôn dài
Đêm khuya rồi sương lạnh rát bờ vai
Nhìn xác mẹ lạc loài hoang vắng
Lòng nhi nữ xót xa cay đắng
Mặc gió sương mưa nắng quặn gùi
Nói gót hùng con quyết chí ra đi
Đem thân xác dựng nghĩa kỳ phấp phới
Cao tay gươm hướng quân thù lướt tới
Diệt bạo tàn, quyết tháo cởi cùm gông
Thanh bình nhuộm thắm non sông
Con về chiến thắng đền công mẹ hiền.

DUYÊN QUÊ

Đường về những lấm cheo leo
Đã thương nhau... mấy núi đèo chẳng đi?
Hút heo, heo hút quản gì?
Bước yêu đã bước dù chi cũng dù

Qua làn gió thoảng vi vu
Khe Lim óng ánh nắng thu nhuộm hồng
Đá Bàn dỗi bóng Am Thông
Núi An Điền mát dòng sông chiều vàng

Ven rừng lá thấp râm ran
Ba Khe thăm thĩ muôn vàn lời chim
Vu Gia yên ả trọn niềm
Ăm phù sa ướp dòng tim đôi bờ

Cho đồng thơm ngát hương thơ
Lúa xanh con gái non tơ mượt mà
Đôi đàn cò trắng xa xa
Sớm hôm lặn lội, nghĩ mà thương em

Thương cho chân cứng đá mềm
Càng bao mưa nắng càng thêm mặn nồng
Nắng lên con nước thêm hồng
Đò Ba Bến, khách sang sông dập dìu

Gió lùa cánh mộng liu riu
Hết mai Hòa Hữu, lại chiều Ngọc Kinh

Nẻo quê tình chứa chan tình
Dâu niềm nở đón, bắp nhanh nhẩu mời

Giọt hò khoan thánh thót rơi
Say sưa quên cả chiều vui nắng tàn
Chiều hôm thuyền xuống đầy khoang
Trái lòn bon hái tự làng Gõ, Dung

Đêm thanh trăng nước chập chùng
Cầu Hà Tân trải một vùng mơ xanh
Thuyền trăng lơ lửng bên gành
Đáy sông vàng, sóng sánh vành trăng non

Thì thầm chung trái lòn bon
Suối yêu đương mãi ni non canh dài...
... Để chừ mãi nhớ thương ai
Mãi vương tuổi mộng, mãi hoài ngày xanh.

1970

GIỌT BUỒN NHỚ MẸ

Kính viếng hương hồn Mẹ!

Nước nguồn cạn thừa còn thơ
Dòng sông côi cút ngập bờ thương đau
Không gian xuộm ngất một màu
Ùn ùn gió bụi dàu dàu chim muông

Chiến tranh ôi! quá điên cuồng
Sục sôi lòng đất hờn tuôn oán trào
Giữa vòng bom đạn thét gào
Học hành vẫn gắng dăm nào phôi pha

Cuộc cày giúp nội tăng gia
Cha đi chống Pháp bốn ba dặm trường
Chị vào đội Nữ cứu thương
Tội em thơ - những giọt sương đầu cành!

Dập dùi ngọn sóng chiến tranh
Thuyền con một lá chòng chênh loi ngoi...
Mẹ ơi! khổ kiếp lạc loài
Nhiều lam lũ đến rọc trời xác xơ

Đêm đêm thềm "giọng ầu ơ"
Ngày ngày khát "bóng mẹ chờ trông con"
Bàn tay âu yếm đâu còn
Xoa cơn ảm lạnh, đỡ đòn nắng mưa

Kẻ gian nan...mấy cho vừa?
Đa đoan thế, vẫn chẳng chừa lá lay

Còn bao nỗi khó giải bày
"Nỗi đàn em hỏi: sinh ngày tháng năm

Hoặc sao mẹ sớm yên nằm
Hay điều khuất ẩn xa xăm thuở nào..."
Ngậm ngùi biết nói làm sao
Giá như còn mẹ để nao khựng khờ?

Mẹ đi bỏ lại hoang mờ
Vỡ vàng ruộng lúa, phạt phờ còn dâu
Mẹ đi trâu lạnh cau sầu
Nguồn vui sống... tưởng chìm sâu theo dòng

Ấy mà mẹ có biết không
Ngọt sữa mẹ ấm dòng máu con
Từ trong điều đứng mỗi mòn
Đôi chân non dại men mon đường đời

Nhớ xưa giọng mẹ ầu ơi
Giờ con vững bước theo lời ấy thôi
"À ơi! đời muốn tô bồi
Cần cù hãy nhớ, trau dồi đừng quên

Đã rằng có chí thì nên
Khéo khôn bộ óc, dẻo bền đôi tay
Thời gian thử sức dạn dày
Có công mài sắt có ngày nên kim..."

Lời ru nặng một nỗi niềm
Kho tàng quý giá... còn tìm đâu xa
Đàn con mẹ cứ dần dà
"Miệt mài khai thác, thiết tha bảo tồn"

Theo cùng làng nước xóm thôn
Vui say hạnh phúc vùi chôn tủi sầu
Nhưng nào hình bóng mẹ đâu
Cái vui chẳng lấp cái sầu bao nhiêu

Chạnh câu "chim vịt kêu chiều
Âng khuâng nhớ mẹ chín chiều ruột đau!"
1953

DÁNG QUÊ

Đêm dần sáng tiếng gà háo hức
Trời hừng đông chim nức gọi bầy
Hương lành tỏa rạng ngàn cây
Nắng gieo hạt ngọc chim vầy đường tơ

Dậy đường cày tiếng thơ vang vọng
Gánh mạ non cất giọng ngọt mềm
Bờ dâu tiếng hát êm êm
Bủa tầm chín ửng bên thềm nhà ai

Vườn xuân nhộn, hoa cài chim hót
Mái trường vui thánh thót tiếng ca
Đòng xanh bát ngát bao la
Sông soi bóng cá, núi hòa tình mây

Ngàn lưu luyện càng say càng đắm
Dáng quê hương nồng thắm dạt dào
Êm đềm vút nhẹ lên cao
Lung linh sóng biếc ngọt ngào tình xanh.

1951

CHUYỆN HỌ VỚI MÌNH

Tuổi thơ hai đứa không rời
Trêu vui hàng xóm cặp đôi vợ chồng
Mình thì dại họ lại ngông
Hồn nhiên thản mặc ướp hồng tuổi hoa

Tiếc thay đang buổi暮 mà
Mình bày họ khúc tình ca thương sâu
Chớm vào xuân già biệt nhau
Tha phương tìm lối bắc cầu mư sinh

Mình đi họ có tặng mình
Chiếc khăn thêu nhỏ làm tình ngây thơ
Họ khôn mình vẫn còn khờ
Thấy màu má đỏ mình ngờ nắng pha

Chùng khi kịp mới hiểu ra
Thương mình họ thẹn mặt hoa họ hồng
Xa xôi hỏi: - nhớ mình không?
Gật đầu họ khóc rờn rờn lệ rơi

Thoắt thôi đã mất thu rồi
Nghe đâu thuyền họ đổi dờn sang ngang
Còn mình lụy nạn chiến tràng
Mắt mù nhòe nhoẹt, mặt loang sần sùi

Đêm buồn y viện lắng trôi
Chiếc khăn thêu áp sát người thiết tha

Ngâm mình đắm bụi mù sa
Lâm ly trôi lại bài ca thương sầu

Vừa dừng chợt giữa đêm thâu
Tiếng đâu nhỏ nhẹ lời đâu ngọt ngào
- Ô anh, giọng hát tuyệt sao
Ngẩn ngơ trăng sáng, xuyên xao canh chầy

Anh ơi! chính khúc hát này
Mười năm trước sớm ươm xây tình đầu
Rời chiến tranh, rời ly sầu
Rời duyên ép phải đón đau lìa nhà

Thuận đường theo lối y khoa
Cánh chim rời rã trắng già còn chia
Đang dò lối nọ đường kia
Bỗng trời sấm sét mưa khuya dữ dằn

Từng mừng vội dọ nguồn căn
Đến nơi chợ lấy chiếc khăn ướt đầm
Đúng rồi kỷ niệm mười năm
Hót ha hót hải đánh sấm xông vô

Giường không còn thấy chi mô
Tốn bao tìm kiếm cơ hồ cuồng điên
Phũ phàng chi bấy hồi duyên
Giữa dòng giông bão con thuyền về đâu?!

1972

CỘI NGUỒN

Xanh xanh Đông biển Tây ngàn
Vàng thơm đất mẹ, nữa vàng màu da
Huyết hồng thắm diêm sơn hà
Rồng Tiên rạng chói con nhà Việt Nam.

HOÀI CẢM

Chiều xuân ấm áp buổi tương giao
Cạn chén men thơ vị ngọt ngào
Ngát nhụy hương lành e ấp tỏa
Thơm chùm quả ngọt thiết tha trao
Hồng gieo sóng nắng ru hồn mộng
Mát rượi con tim rợp bóng đào
Mãi trắng đêm chìm trong biển nhớ
Anh thềm dệt mộng gửi trăng sao.

CÂY

đến Đông
Đông toe toét
sang Tây
Tây gằm ghi
qua Nam
Nam hoành hợ
lại Bắc
Bắc sân si
vào trong
trong đùn đẩy
ra ngoài
ngoài chi li
lên trên
trên khinh khinh
xuống dưới
dưới lằm lì

cùng đường
tớ đến cây
mim cười
THỜ chuẩn y.

VỚI TRĂNG

Trăng tròn lừng lụng
Lơ lửng lơng trời
Qua mái nghèo tôi
Trăng cười rồi bỗng

Hài duyên lay động
Mái hồng trắng vào
Tôi mừng ngân nao
Đón chào hăm hở

Ngàn năm một thuở
E lỡ... vội vàng
Trăng quá nồng nàn
Hương lan phung phức

Hồn tôi rạo rực
Hồn trăng nào thua
Gió cợt mây đùa
Say sưa ngây ngất

Mê quên trời đất
Tỉnh giấc... vắng tanh
Ngượng nhìn mái tranh
Qua gành... trăng ngủ

Tôi thắm tự nhủ:
Được trăng chung gối chung giường

Hắn nhờ mái rách trắng thương trắng vào.

DẤU CHÂN YÊU

Mây dùn lên trời thấp xuống
Cuồn cuộn sóng nhớ thương
Cơn mê chiều nã khúc lên cung
Sâu nặng chở vào vùng kỷ niệm

Đêm thương về... dò trăng ngọt lịm
Nay chỉ còn vài điểm sao thưa
Vẫn rặng tre xanh, vẫn ngát nghèo bóng dừa
Dòng sông đỏ bến dò xưa vẫn đó

Nỗi nhớ đang vò vọ
Thân gầy theo gió xa xăm
Dấu chân yêu lặng lẽ âm thầm
Hồn theo gió uơm mầm tươi hoa lá

Dẫu biết thế vẫn nhớ nhiều nhớ lạ
Nhớ gặm mòn rệu rã trái tim thơ
Nhớ thương ơi!
Người quân quýt đến bao giờ?

NHỆ MÁI THUYỀN THƠ

Một mái thuyền thơ nhẹ lướt vờ
Xuân tình ngoạn thưởng mộng xuân phơi
Hoa ngan ngát nhụy hòa sông núi
Gió ngọt ngào hương dịu đất trời
Rực ánh thi hồng giăng toả sáng
Ru hồn bút tuệ vút lên khơi
Xôn xao én gọi mùa xanh nắng
Nắng đẹp thanh bình trải khắp nơi.

HUẾ THƯƠNG

Riêng tặng Tôn Nữ Hoàng Vân

Đêm gầy guộc ánh trăng soi
Lần theo tiềm thức lặng vào Huế đô
Tĩnh Tâm trắng dải quanh hồ
Thương câu hò hẹn, hẹn vô miên trường

Tràng Tiền lả bóng triều dương
Nghiêng nghiêng vành nón nắng vương má hồng
Thương từ áo tím sang sông
Gió phơ phát vẫy hương lòng màu yêu

Nhớ đêm vườn mộng diễm kiều
Cung tình êm ái hồn xiêu lạc hồn
“Hoàng vân” nép bóng hoàng hôn
Khúc xuân mùi mẫn véo von phượng cầu

Thương hồi nhẹ gót Văn Lâu
Chìm trong Đại Nội ngập sâu ước thề
Ngự Viên chiều tím đê mê
Nhớ hôm Gia Hội thương về đò xưa

Thương là thương chút hương thừa
Bể dâu bao cuộc còn chưa phai mờ
Áo huyền sông nước mộng mơ
"Mười thương" dịu ngọt lòng ngơ ngẩn lòng

Đò lên ngược bến Kim Long
Tiếng chuông Linh Mục chạnh lòng Hương Giang

Thương màu trắng lẳng dịu dàng
Khoác lên đẹp tấm áo choàng Thần Kinh

Dòng khuya nặng chuyên dò tình
Đông Ba, Vỹ Dạ ngấm mình say sưa
Ô hay! Trời ấy chẳng vừa
Con ghen dữ dội nắng mưa trọc trời

Ngậm ngùi rời bến trắng soi
Bón chằm vườn nhớ xanh hoài hoài xanh
Cây yêu đương khảm lá cành
Quên sao được, dứt sao đành Huế ơi!

1971

MÁI NHÌ

Đến Thành Đà dạo chơi Non Nước
Lại sông Hàn xe ngược Nam Ô
Em về Huế lữ lâu vô
Nhớ trăng Cổ Viện biết nơi mô mà tìm?

ĐÔI MÌNH

Nửa đời dạo bước ngắm trần ai
Vạn tía muôn hồng thảy nhạt phai
Chỉ có đôi ta tình thắm mãi
Mặc cơn mưa nắng cứ vẫn xoay.

BÀI CA TÌNH YÊU

bình yên
tự nhiên
mặt trời hiện lên
nắng vàng nhảy nhót
đôi chim tình ca hát
êm đêm dịu ngọt như thơ
buồm căng gió mơ
đưa thuyền yêu cập bờ
giọng ca tha thiết
càng diễm tuyệt
du dương
vấn vương
yêu đương
ru mộng xuân trường
máu Tiêu lang
tim Lộng nương hoà đồng
mênh mông
mênh mông
bềnh bồng
bềnh bồng
vườn tình yêu
nở thắm hồng ngàn hoa
la lá la la
dậy âm ba
chan hoà biển ái
thuyền tình vững lái
êm ái hoan ca

la lá la la
la lá la la
pháo nổ
rượu bật ga
la lá la la
thơ nhạc xướng hoà
đậm đà tha thiết
ta mơ về xa
khung trời bao la diễm tuyệt
ơ kìa!
vườn xuân biêng biếc
chồi lá nhen bông
vũ khúc cầu vồng
kết thành những đoá hồng đỏ mọng
hồn ta lắng đọng
bài ca tình ước vọng có nhiều thôi.

MỘNG THỰC

gió
phất phơ đùa
cho nón nghiêng
áo em sóng sánh
nắng Trường Tiền
giữa trời phượng đỏ
ai mô biết
cứ ngỡ
xuân hồng lạc cõi tiên.

SÓNG BUỒN

mùa đi... con sóng lắc lư
bão giông xô đẩy gằm gừ húc nhau
hay chẳng biết mẹ dầu dàu
bạc đầu bởi nỗi niềm đau đón trào

ngậm ngùi
ôi! biết làm sao
còn giông bão, sóng dề nào ngủ yên
thấu cho con hỡi mẹ hiền!

THOÁNG NHỚ

Hoa lá rừng mai ngời sắc thắm
Chim trời ríu rít gọi tìm đôi
Lòng ta cảm thấy nhiều nhung nhớ
Một thuở xuân xưa mộng tuyệt vời.

MÁI ĐÂY

Trách Trường Tiền
kề cận Đông Ba
Trộm bóng người qua
lỡ đà trót lỡ
Người vào trong nớ
có nhớ kẻ ngoài ni
Hải Vân chiều xuống lâm ly
Mắt trông
lòng những nặng trĩ
thương là nhớ thương.

NÂNG CỐC RƯỢU HÈ

Hè về chăm chuốc vạt thơ xanh
Sẵn rượu quê thương của mẹ dành
Phượng ướp mưa rào tươi sắc thắm
Sen đầm nắng hạ ngát hương thanh
Thơm ly gió mới nồng hơi ấm
Ngọt chén trăng trong đượm khí lành
Uông! uông cho say tình ý đẹp
Hỡi người em nhỏ... hãy cùng anh...

TƠ LÒNG

Gươm đàn nửa gánh đời sương gió
Gót mồi chưa tròn nợ núi sông
Thương kẻ cầm canh sầu gối chiếc
Tháng ngày lần lửa mồi mòn trông.

BỒI HỒI

- Nắng hè tuôn trút lửa
hắt vào mặt vào người
sao mà em giỏi quá
mài miệt gặt không ngơi?

Gượng cười rơm rớm lệ
vén áo chặm mồ hôi
bàn tay lem luốc máu
cầm xem em rụng rời

- Nắng làm em hoa mắt
nên cắt nhằm ấy thôi
giỏi gì anh khen giỏi
lòng em đang rôi rời

Vì nợ nần giục thúc
gặt hết nộp còn vơi
lại thêm điều bức bách
trễ kỳ...nợ nhân đôi

Lòng em nơm nớp sợ
bởi mẹ yếu lắm rồi
đàn em còn nhỏ dại
chạy vạy muốn dứt hơi

Mong trời thôi nắng gắt
kéo tội lắm anh ơi!

máu
mồ hôi
nước mắt
dưới nắng hè
thâm rơi...

Hè 1984

MỘNG VỀ

Gửi X

Rừng đêm nay lạnh lạnh
Trăng đêm nay bẽ bàng
Gió khua rụng lá vàng
Lòng anh xao xuyên lạ

Nhớ em nhiều, nhớ quá
Vọng về phía xa mơ
Có lẽ em hiện giờ
Bên đèn khuya hiu hắt

Dịu dàng đưa ánh mắt
Lần qua từng cánh thư
Lặng chìm trong suy tư
Đắm sâu vào kỷ niệm

Của mùa trăng âu yếm
Mùa trăng tình đê mê
Năm xưa trăng cận kề
Năm nay trăng cách biệt

Song hồn trăng mãi miết
Về ấp ủ bên em
Cho giấc mộng đẹp thêm
Cho ngàn năm không vỡ

Cho hoa tình thắm nở

Ngào ngạt ngát hương yêu
Cho đàn lên dặt dìu
Ru bài ca tuyệt diệu

Nhạc xuân tình muôn điệu
Từ tám hướng bủa giăng
Từ suối mộng hồn trắng
Chảy về en không dứt

Cho lòng em rạo rục
Náo nức mộng trắng về.

Đôi King 1971

ĐỢI NGHE EM

Dẫu sóng gió trùng dương điên loạn
Vẫn không làm nứt rạn trái tim yêu
Anh nhớ em, chắc em cũng nhớ anh nhiều
Hắn em trách sao dòng chiều hờ hững quá

Vườn thương nhớ lá vàng rơi lả tả
Giọt mong chờ cũng hối hả rụng rơi
Con gió sầu ray rức mãi không thôi
Buồn... em khóc... lệ sụt sùi réo gọi

Em đâu biết đất trời đang quặn quại
Cả thân hình nhoi nhói vạn đau thương
Biển nhân gian thăm thẳm biết đâu lường
Con sóng dữ cuốn đoạn trường bao cuộc sống

Chiều bâng khuâng trên boong tàu gió lộng
Vọng về em ước mộng được bình yên
Đê ngày nào đặt gót xuống duyên biên
Vùng kỷ niệm vẫn trinh nguyên tà áo trắng

Anh đang phải giữa biển đời hụp lặn
Đưa tàu đi qua muôn trận cuồng phong
Hương sông xưa bến cũ lái theo dòng
Anh sẽ lại khi trời trong nắng mới
Đem về em niềm tin yêu phơi phơi
Em gắng chờ

Gắng đợi
Đợi nghe em.

Đông 1954

LỆ TRĂNG

đành bỏ ra đi
từ dạo đó
chân trời tím ngắt
lạnh sao băng
đêm đêm
lắng gửi hồn theo gió
một cánh hoa gầy
đẫm
lệ trăng.

DẠ KHÔN

Cái hay không úa không tàn
Ngàn xưa sau, vẫn hương lan ngọt ngào

BÓNG LẺ

bao thu
mỏi mắt
vọng quan hà
sét đánh
tin về
lạnh xác hoa
xót nổi
đầu xanh
thành goá phụ
ôm sâu bóng lẻ
hận can qua.

1968

VƯỜN XUÂN DĨ VÃNG

Khung trời yêu năm xưa đẹp lắm
Cánh bướm vàng vờn hoa thắm tung tăng
Bông ươm vàng cơn sấm sét dữ dằn
Hoa phận mỏng đành ngăn lối mộng

Và trôi theo dòng đời dạt sóng
Miên man bão lộng sâu đau
Sắc hương xuân mưa nắng bạc màu
Mà lạ nổi... tình đầu thêm rạn vỡ

Trang kỷ niệm từng đêm buồn lén mở
Chiêm bao về hờn hờ bướm vờn bay
Hai mươi mấy thu ước vọng dài dài
Hương tình cũ mãi nồng say trong ký ức

Gió trăng bảo: - hoa ơi! đừng thỏn thức
Ngả bóng chiều ray rức chuyện vu vơ
Không, không đâu! Bao khinh khi hoa vẫn đợi chờ
Tình chung thủy không bao giờ phai nhạt

Luôn mong bướm xuôi tình thêm dào dạt
Thì hoa dù nát xác cũng hằng mong
Những cúi xin Thượng đế rũ lòng
Cho con được đắm chìm trong biển ái

Vườn dĩ vãng xuân hồng tươi thắm lại
Cho hồn hoa bướm mãi bên nhau.

QUY LUẬT

Lầu cao mà lỏng móng nền
Chuyện bền vững khéo vẽ nên hảo huyền

RĂNG RỬA HÈ?

Vì răng lồi hện lồi hò
Bởi do bên nớ dận dò bên ni
Để chừ mòn môi như ri
Hỏi cay đắng để làm chi rửa tề!

Trách mình có biết mô tê
Áp yêu lời hện võ về bước gieo
Đến rồi vắng tẻ buồn teo
Sương rơi rớt lạnh gió heo hút sầu

Sóng vô xô xác thương đau
Buồn vương sông nước dầu dầu thảm thê
Tràng Tiền khuya... bóng ủ ê
Không gian sẫm đục môi mê dáng Hằng

Tim lòng ray rức bấn khoăn
Mà mô có biết vì răng rửa hê?

Đầu xuân 1972

TIẾNG ĐÀN RUNG CẢM

Hồn khuya trải mộng thên thang
Say sưa cạn chén cùng nàng Hằng Nga
Trăng vừa chênh chếch bóng tà
Chợt nghe vọng tiếng guitare gọi đàn

Tang tình tang tính tình tang
Tiếng thơ trầm bổng nhật khoan vời vời
Đàn rung lá rụng hoa rơi
Từng cơn não nuột, từng hồi xót thương

Xót bao day dứt sầu vương
Ngoài tay ả Thuý chi nhường với ai
Rên than tròn khúc ai hoài
Đàn thay cung bậc khoan thai nhẹ nhàng

Lả lơi bướm trắng hoa vàng
Khúc xuân rộn rịp bản đàn ngày vui
Đàn ru thắm thiết tình người
Lâng lâng sóng nhạc êm trôi dặt dìu

Khéo khen tay luyện sành điêu
Lọt tai... ai khỏi áp yêu nỗi niềm...

1965

SÔNG LẠNH

Mây đã khuất vàng trăng tuần khuyết lịm
Mơ trăng thề xin nhắc chuyện chàng Kim
Nay hoa hồng biết mai lại hoa sim
Đời sông lạnh xin thôi đừng nổi sóng.

THU RỐT

trăng rọi hoa vàng
lấp lánh sương
thu ơi!
đừng gọi nỗi sầu thương
trăng xưa
dấu tặng nhành hoa cúc
nỡ để
rơi
trong loạn chiến trường.
1972

HUẾ BUỒN

Âm vang sấm động... Huế chìm sâu
Lá rụng, hoa rơi rũ dáng sầu
Đỉnh Ngự chôn vùi trong lửa khói
Khuất mờ Thiên Mụ, sẫm Văn Lâu

Đò bên Gia Hội chừ thừa vắng
Chiều xuống Hương Giang đèn nã nùng
Mái đây câu hò day dứt quá!
Chạnh buồn, chạnh nhớ... chạnh Hoàng cung

Huế thương, Huế đẹp, Huế đài trang
Mấy tướng Nam Giao dốc đoạn tràng
Gió loạn Hồ Quyền da diết nổi
Đục dòng An Cựu sóng hờn loan

Đông Ba nức nở hồng hoe mắt
Áo trắng trường xưa những ngõ ngang
Lỗi nhịp Tràng Tiền rơi rớt lệ
Nghẹn ngào Vĩ Dạ khóc trắng tan

Trắng tan sấm động hồi đâu là
Để Huế thương sầu, Huế xót xa
Biết đến ngày nao thôi bão loạn
Cho lòng Đại Nội ngọt mưa sa.

1968

TAN TÁC

Cung tình réo rắt sóng thương
Bản đàn ân ái quyện vương
Hồn chinh chiến trùm sông núi
Khiến tình chung nhuộm đoạ trường

Từ tình chung nhuộm hận trường
Tháng ngày lặn hụp biên cương
Nhưng nhớ mãi trào lên lảng
Đạn bom rền, ngập máu xương

Giữa bom rền ngập máu xương
Nhìn trăng lửng lơ cảnh sương
Thương về kỷ niệm phương ấy
Trăng đưa ta đến cuối đường

Trăng gắng đưa ta cuối đường
Trông tròn xuân mộng yêu đương
Nào hay đất trời nghiêng ngửa
Mộ sâu ngút khói kêu sương.

1967

HỒI TIẾC

Én vờn mộng ước chung đôi
Cánh cửa vào xuân khép rồi
Ngại muện màng... không dám hé
Cam đành đôi ngã chia phôi

Trong bão loạn đờ muôn hướng
Khói bụi ùn lên đục ngầu
Một buổi tin về xa xót
Én giờ lặn hụp dòng sâu

Càng bao luyện tiếc càng vương
Thử hỏi vì đâu đoạn trường
Nếu trước xuân đừng bùng bít
Én nào dễ vương đau thương?

1972

VIẾT CHO ANH

em viết cho anh
vần thơ xanh biếc
vươn chồi nảy lộc trong tim
em viết cho anh
bằng khát vọng nỗi niềm
hừng hực lửa tình cháy bỏng
hào hức xuân lòng dậy sóng
chim non nô nức sớm hồng
cánh buồm căng gió trên sông
đồng xanh thương thương chiều lặng

thời gian lần qua
bao mùa mưa nắng
phôi thai tự khắc trưởng thành
đẹp ghê chưa anh
cây lá ngời xanh
chất ngât no tròn kỷ niệm
mênh mang biển trời âu yếm
anh thì còn tự lự
ngại sương sa
ngại hoàng hôn tắt nắng tà
ngại giông tố
ngại dòng đời dâu bể
anh đừng bảo thế
em thì mặc kệ lời anh
say sưa xây đắp tình xanh
lấy gian nan ướp mộng lành

đông tàn xuân đến um cành đầy hoa.

TIẾNG VỌNG GÀNH LINH NỮ*

Cặm cùi bước giữa trưa hè nắng cháy
Lửa vô hình loang loáng chảy qua non
Cây cỏ khô ran trong khát vọng mỗi mòn
Người đỏ hỏn như thịt hỏn trên lửa

Gió ngừng lặng, mô hôi tươm túa
Lẫn bụi đường như dầu nhựa bám vào da
Mắt hoa lên bởi nắng quáng lập lòe
Cùng dừng bước giữa ngã ba ngành Linh Nữ

Đời đen bạc dần thân cùng khắp xứ
Vượt núi rừng vì hai chữ mưu sinh
Đã bán khoán vì hiểm thác độc ngành
Còn nôm nớp trước vuốt nanh loài dã thú

Lắm lúc không còn tự chủ
Chết còn hơn sống mục rữa với thời gian
Sống sầu buồn, tủi hổ rên than
Bỗng giọng nói thanh vang sinh động:

- Hãy trông em, niềm tin yêu dậy sóng
Cả lũ quay nhìn tìm hình bóng giai nhân
Bởi thanh âm, trong trẻo tuyệt trần
Nhưng chỉ thấy giữa hai tảng đá dựng

Một thân cây đang bám vững
Vào đá xanh đứng giữa hẻm sâu

Nắng không soi vì giang nứa phủ trên đầu
Gió không lọt... vì ba bên hầu kín cả

Thiếu dinh dưỡng vì cheo leo bên gành đá
Một sức sống dị thường- phép lạ vô song
Lũ chúng tôi đang thâm tỵ vấn lòng
Lại giọng nói thanh trong đầy tình tứ

- Mời các anh nhìn em đi chứ
Cho tận tường và khỏi sự hồ nghi
Nguyên từ em rời thân mẹ ra đi
Mụ chim đói liền xoi lót dạ

Qua một đêm thân em thành cặn bã
Bị thái hời trên gành đá này đây
Ráng ươm mầm nhờ những giọt mưa rây
Xuyên kẻ hở những cành cây chui rúc

Rễ buông bùa theo lằn re đá nứt
Tìm thức ăn từ lá mục rêu tàn
Năm tháng dài chật vật với khô khan
Em vẫn sống và hiện đang vẫn sống

Vẫn tin yêu đợi chờ tia hy vọng
Trong ép chèn vẫn chịu đựng kiên tâm
Nuôi mộng tương lai lặng lẽ âm thầm
Ngày nào đó sẽ vượt tầm mơ ước

Là giang nứa ngày tàn đâu mấy lúc
Hắn không ngoài quy luật của thời gian
Gành đá kia sẽ chìm khuất dưới tàng
Em sừng sừng giữa trời quang ngậy ngất

Đón nắng chào mưa cột làn gió phát
Rễ vươn dài trụ chắc một cơ ngơi
Thế là em đã đến đỉnh tuyết vời
Dù quần quai buổi đầu đời trong hẻm hóc

Còn các anh những người có bàn tay và khối óc
Được vẫy vùng ngang dọc Đông Tây
Dù nắng mưa, dù trở lực quyết đập giày
Thắng gian khổ dựng lâu đài hạnh phúc

Lời vừa cạn ánh chiều như giục thúc
Lũ chúng tôi tiếp tục hướng về nguồn
Chân dập dồn theo tiếng nhạc rừng buông
Lòng ấp ủ hồi chương gành Linh Nữ.
Giăng 1959

*Gành Linh Nữ: Tương truyền, ngày xưa trai Ka-tu không được lấy gái làng Ve, vì hai dân tộc có hiềm khích nhau sâu sắc. Nhưng rồi chuyện đời mấy ai hiểu được. Gái trai hai làng cùng về Kinh học hỏi. Nàng học dệt, chàng học văn, dần dà họ yêu nhau tha thiết. Chàng tặng cho nàng chiếc vuốt hổ khâu liền vào vòng dây bạc để trao duyên. Chẳng may dân làng Ve biết được, buộc nàng gấp gấp trở về và từ đó cấm tuyệt nàng không được rời chân ra khỏi bản.

Xót xa thương nhớ vô vàn. Rồi một đêm đông mưa dầm gió bắc, nàng lén trốn bản ra đi, ôm mối tình tuyệt vọng giữa núi non hải hùng. Nàng phó mặc phận mình cho số kiếp. Bước chân vô tình đưa nàng đến gành đá giữa rừng

sâu, có suối nước trong, có hang đá nhẵn, tiện giúp nàng lánh nạn buổi gió mưa. Mỗi bước thời gian, muôn vàn đau khổ, nàng đã trút hơi tàn trong mòn mỏi nhớ thương.

Lạ lòng thay! Chẳng bao lâu giữa đêm sâu vô vọng chàng đắm chìm trong giấc mộng chiêm bao. Bỗng giật mình thức dậy lúc trời vừa hừng sáng. Vai mang cung, tay cầm giáo, chàng vùn vụt bước đi. Như có sự linh thiêng nào trong giấc mộng đã đưa chàng đến gặp được hài cốt của người yêu. Nhìn kỷ vật năm xưa con tim tình rớm máu. Chàng ôm nắm xương tàn gào khóc thảm thương và nguyện ở bên nàng cho đến lúc tàn hơi.

Ngày qua ngày lặng lẽ trôi đi, hồn nàng vẫn sống mãi giữa gành sâu thăm thẳm và hiển linh cứu nhiều người thoát nạn trên bước gian truân đường rừng, Vì lẽ đó, gành này được mang tên là gành Linh Nữ. (Theo TV - NSG)

MÙ SA NHÂN THẾ

Vàng dương từ độ xa xôi
Ngõ hôn tuyết lạnh bước đời mưa sa
Vui buồn ta bạn cùng ta
Cần khôn vũ trụ biết là là đâu?

Tháng năm ôm trọn cõi sầu
Giữa vòng nhân thế chuốc màu dờ dang
Hỏi thăm én đã xa ngàn
Bóng hồng lạc nội, tin nhân dặm khơi

Mịt mù vắng lạnh tấm hơi
Con tàu giao cảm rã rời nằm yên
Trầm mình trong giấc cô miên
Đẩy xe thân phận vào miền hoang vu

Đường khuya bóng ngả sương mù
Lạc loài vài hạt mưa thu hững hờ
Đường vào vô thức hoang sơ
Ngõ ngang cá nước ngẩn ngơ chim trời

Lạnh lòng gió thoảng mây trôi
Một ngày ngày một pha phôi nhạt nhòa
Sống còn là mấy thiết tha
Lối vào nghẽn lối đường ra dặm dài

Ngập ngừng bước một bước hai
Sinh cơ vọng động chừng vài mong manh

Trên lưng nặng một chữ đành
Mà trong nhân thể đã dành sẵn cho

Bên mơ còn chút hẹn hò
Thuyền thơ một lá mãi dò dẫm đi.

HÀNG DỎM

Những ngán ngao thay chốn chợ đời
Om sòm quảng cáo tí mé toi
Sơn bôi chải chuốc tô kỳ diệu
Phấn trét reo rao điểm tuyệt vời
Sắc diêm khôn nhờ nơi chót lưởi
Màu siêu khéo cạy chỗ đầu môi
Eo ơi! cẩn trọng dùm cho né
Kéo kéo tin nhâm khổ đầy thôi.

1960

LÀN KHÂN

Vướng víu làm chi cái nợ nần
Non tài dòm đức cứ làn khăn
Ngôi kia cậy thế bàn tay quý
Chức nợ nhờ uy túi bạc thân
Giỏi chước khom mình o bế chủ
Rành khoa uốn lưỡì dối lừa dân
Cong lưng đực khoét toi làng nước
Chửa thấy Bao Công viếng cõi trần.
1965

HAI CON CHÓ

Năm xưa ngôi nhà này
Cũng chính là hủn đây
Quần quýt vòn chủ cũ
Nguầy đuôi liếm gót giày

Đôi chủ hủn bị tróng
Canh nhà, sủa giong gióng
Được việc chủ mới tha
Hủn lao vào cuồng vọng

Đuôi chuột chồn chẳng nói
Sủn đồng bọn mới đau
Càng sủn hủn càng khoái
Miễn chủ mới sang giàu

Xưa cùng mực chung bày
Chủ chết Mực chẳng khuây
Đến nằm luôn bên mộ
Chết theo buổi thu gầy

Đám trai làng nghe chuyện
Uất hận hủn căm gan
Và ngậm ngùi xao xuyên
Thương tiếc Mực vô vàn.

Xuân 1955

CỤT LẠI MÙ

Đã cụt lại mùa
Hận lòng đeo đẳng kiếp chinh phu
Đường mây héo hắt phương trời thăm
Cầu với nhân gian một chữ phù

Cầu một chữ phù
Vịn tay quờ quạng cõi thâm u
Thanh gươm yên ngựa lưu hà xứ
Cốt nhục tương tàn khổ lắm ru

Ôi! khổ lắm ru!
Thân trai lận đận nghĩa không bù
Dòng sông đôi ngã tình ly hận
Hở bước sông hồ, thẹn kiếp tu*

Hở thẹn kiếp tu
Nỗi niềm hoài vọng bấy nhiêu thu
Đò ngang một chuyến về chung lối
Nhân thế cười vang xóa hận thù.

Thu 1972

*Tu: Tu mi nam tử

NGHÈO

Nghèo cầm tờ bạc rách
Đến quốc doanh một mạch
Góm cho miệng cô hàng
Không bán còn lách chách

Nghèo nhờ con chủ nhiệm
Đến mua dùm cho em
Cô hàng vui âu yếm
Đã bán lại còn thêm

Bên mẹ lúc chiều buông
Nghèo kể lại run run
Mẹ âm thầm không nói
Mắt nhìn xa buồn buồn...

1984

CHỚ

Chí cần cù chớ lãng quên
Nếu không dòng chảy lại nên ao tù

KHÓ PHÒM

Câu hay tứ lạ góp cùng gom
Gọt dũa nên thơ khó khó phòm
Nắn nét càng thêm... thêm vậy vá
Đòi tra những lằm... lằm lem lom
Kia xem bút tực còn bao thúng
Ầy phỏng văn chương đợc mấy hòm
Khăm khá vui lòng cho mướn với
Kẻ đòi riều tứ thứ nhem nhom.

1960

GẶP MAY

Hoa nào thích chi tôi
Vì tôi nghèo quá sá
Thường coi như rơm rạ
Tuy ở chung một làng

Rồi dưới nắng hạ vàng
Theo trai làng tát cá
Người đông vui ồn ả
Hoa thích quá đến coi

Sau lưng tôi loi ngoi
Một con trê vàng cháy
 Xoắn ống quần ngoầy ngoỹ
Hoa vội nhảy xuống liền

Nhưng cá nào nằm yên
Lỡ rồi nên phải cố
Nữa vì e xấu hổ
Song tìm mãi đâu ra

Bông Hoa thét Hoa la
Hót cổ tôi siết cứng
Người Hoa nẩy đùng đùng
Vung túi bụi đôi chân

Hoa đá ướt cả quần
Nhằm lưng tôi vung vãi

Bà Hai liền chạy lại
Ghì chặt lấy chân Hoa

Hóm hỉnh với giọng bà
- Chạy trời đâu khỏi nắng
Mây bằng lòng ung hấn
Tao sẽ gỡ cho nào.

... Tôi nhẹ nhõm thở phào
May làm sao con đĩa.

GÃM

Thời gian đâu có mịt mờ
Chẳng qua u tối lặng lẽ đầy thôi

VỚI THỜI GIAN

Đảo điên sóng gió dòng đời
Lợi danh dành xé tả tơi bão bùng
Giữa vòng thiện ác rối tung
Vàng thau kén chọn cậy cùng thời gian

Thời gian? vâng, chính thời gian
Chôn vùi bạo ngược trong làn mưa sa
Áp yêu dưới nắng hiền hòa
Rọp vườn bác ái thắm hoa nhân từ.

1966

CHÀNG NHÁI*

Tự buổi xa xưa chuyện rất hề
Thương chàng nhái nọ quá ngô nghê
Bình sinh vốn ven chùng eo ếch
Khuếch đại căng phồng ví bụng bê
Lấy lẽ khuyên can thì oán giận
Đem lời xúi giục lại si mê
Phình ra quá sức khôn đương nổi
Nát xác tan hình thấy tởm ghê

1966

*Nhân vật của La Fontaine

GÀ CHƠI

Một sớm xuân quang đẹp nắng vàng
Bên hoa lộng lẫy bóng kê lang
Tung đôi cánh phượng âm rung chuyển
Nở đóa môi đào ó dội vang
Sắc tướng oai phong ngời lẫm liệt
Uy thần đạo mạo thăm đoan trang
Lừng vang tám cõi danh cao thủ
Nổi tiếng tài ba tuyệt nhất làng

Nổi tiếng tài ba tuyệt nhất làng
Trời xui đất khiến khéo đa đoan
Sa chân thất thế đời tan tác
Sẩy cựa lâm đòn kiếp dở dang
Xiết nổi ly phân lia cốt nhục
Cam điều đoạn tổng dứt tâm can
Nhiều suy lẫm nghĩ thêm u uất
Lửa bỏng dầu sôi quá ngỡ ngàng

Lửa bỏng dầu sôi quá ngỡ ngàng
Thôi thì đã tỏ chồn gieo oan
Nhằm mưu cá độ hiểm cao thấp
Phải mảnh cân hồ khích dục ngang
Chí quyết xua tan vòng cách tuyệt
Tâm nguyên siết chặt mối liên quan
Trùng dương thăm thiết cung tương ái
Phổ khúc đoàn viên réo gọi đàn.

BẢN KHOẢN

Kiếp khổ nạn đành cam kiệt quệ
Phận nguyên lành đắm lệ lạ thay!
Trông ra vườn thế mới hay
Chỗ um lá biếc nơi bày cảnh khô

Đóa hạnh phúc màu tô sắc tủa
Nhánh cơ hàn rời rã tả tơi
Bất công đã chẳng rụng rơi
Mà còn ngày một bời bời nảy sinh

Ôi! rõ khéo thay hình đội lốt
Xem tỏ tường lắm mọt cùng sâu
... Ra đà làm tướng bấy lâu
1963

VÕ TÔ

Đông chày tã mưa rơi
Những ong cùng kiến lạy trời nắng lên
Nắng chừ đang ở tầng trên
Được mây nụng nịu ngủ quên tháng ngày

Đau lòng ong bướm lấm thày
Công lao bồi đắp bấy nay tan tành
Kêu trời mong tỏ mối manh
Than ôi! mây khuất trời xanh mất rồi.
Đông 1987

NHÒM NHÈM

Lửa khói tùm lùm... lợm khộm ngòi
Nhòm nhèm đất sét nắn nên ngôi
Lum khum xó bếp ba trùm táo
Ngắt nghèo bên trang một sứ trời
Trước chốn thiên đình chuyên khoác loác
Trong còn hỏa động khéo lôi thôi
Dềnh dang mây nữa rồi ra cũng
Mải miết còng lưng đợ đít nôi.

1970

NGŨN NGANG

Mưa dầm mưa dãi mưa ơi!
Sâu gieo gieo mãi, mưa rơi rơi hoài
Đập đôi ong bướm loi ngoi
Cỏ xơ xác cỏ chim òi ọp chim
Lê thê oằn ọc nổi chìm
Đâu bàn tay gỡ nổi niềm trầm kha?

Đề rồi ngày ấy chưa xa
Mây tan từng khoảnh nắng ra từng vùng
Cái hân hoan tưởng vô cùng
Rằng mai nắng sẽ linh lung tuyệt vời
Muôn loài trở dậy hong phơi
Nắng môn trớn, nắng lá lơi dáng đào...

Mấy giờ ngày một gặt gao
Những thiêu cùng đốt...kêu gào, mặc thây
Bướm ong ròm rỗi thân gầy
Chim muông giã giữa cỏ cây rụi tàn

Chạnh lòng trăm mối ngổn ngang
Ngẩn ngơ buổi trước, ngỡ ngàng hồi sau.

1967

THÓI CŨ

Dáng thương ngày một hao gầy
Bởi loài mọt nước quấy rầy khôn nguôi
Đua nhau đục khoét toi bời
"Quan Thanh" đến, tưởng chúng rơi vào tròng

Đâu ngờ đảo lộn hoài mong
Đã không khép lại mở vòng cho ra
Tình khôn rắp lấy mẹo già
Quyết bao che, dẫn dắt qua bụi mù

Lật lờng chái chuốc tron tru
Thì on nghĩa sẽ kết sù về sau
Thế là tội vạ trút nhàu
Trời mưa đất chịu... ngập đầu con đen.

1986

ÔM NHÒM NHOM

Con con vợ vợ ôm nhòm nhòm
Mãi gió sương phơi cũng chỉ gồm
Sớm củi chiều than... run căng mồi
Mai đồng một rẫy... cụp lưng khom
Bùn đen lẫn lộn cam mờ mịt
Lửa đỏ xoay vần vẫn tối om
Nửa mảnh dù thôi! vâng, chẳng có
Thì chi trách chuyện nắng mưa dòm

1972

HỒN CHIỀU

Lơ lửng nhận trời tung cánh gió
Riêng lòng dịu vợi khúc băng quơ

HOA NẮNG

Tặng anh Chinh Vũ

Nhạc gió êm đềm trời bốn phương
Tao đàn chói rạng ánh hồng dương
Hồn ngây ngất mộng vờn non thắm
Bút đẫm say duyên lướt dặm trường
Biển rộng thênh thang triều cảm mến
Sông dài dằng dặc sóng yêu thương
Vườn quê sắc sỡ màu hoa nắng
Nhuộm bức tranh thơ đẹp lạ thường

GIỌT KHUYA

Nửa mảnh duyên hò rách tả tơi
Buồn khuya héo hắt lệ không rơi
Mưa sa lưới đứt đau lòng nhện
Lửa hãm râu xâu tội cánh dơi
Xót nỗi đùn tơ cam chịu rớt
Thương vì rụi mép phải đàn rơi
Không gian quạnh quẽ... ôi sầu vắng
Chạnh bóng trăng chìm giữa biển khơi.

HOÀNG HÔN LẠNH*

Gió đông lạnh buoir chiều tàn
Bóng hoàng hôn đến đậm làn mưa sa
Mưa rơi càng lúc càng già
Xéo giầy tan tác cánh hoa lạc loài

Nôi trôi tù chôn quê ngoài
Gió xô sóng dạt trọc trời bèo mây
Mưa vùi mưa dập đến vầy
Quá đau thương, phút giây này hằng mong.

.....

.....

Qua đây khiến những chạnh lòng
Xin đưa hồn lạnh vào trong oan mô.
Đông 1987

*Cô gái Thanh Hóa đói chết tại cây da sà xã Đại Đồng, Đại Lộc, Quảng Nam.

SÀU KHUYA

Kính viếng hương hồn thân phụ Nguyễn Trọng Khả

Suối vàng ba có thâu không ba?
Héo hắt sầu khuya lệ ứa nhòa
Nhớ thưở chung lòng xây tổ quốc
Thương hồi rập bước gác thê noa
Thề đem cốt tủy xua nguy biến
Nguyện lấy tâm can dựng thái hòa
Nguyệt khuyết dương tàn... ôi quạnh vắng
Đường khuya lạnh lẽo gió mưa sa

Đường khuya lạnh lẽo gió mưa sa
Gẫm cái dương gian rõ khéo là
Rạng ánh gương trần... xơ xác bóng
Hoen làn bụi thê... rở ràng hoa
Khinh danh trọng nghĩa... chùng như thiếu
Hám lợi ly tình... lại quá đa
Khốn nỗi! nhưng thôi, dù mấy nữa
Lâm cùng vẫn có cháu con ba.

Đại Lãnh, 20/09/1989

HOA TÌNH

Muôn hoa đua tía khoe hồng
Hoa nào đẹp? Ấy vẫn bông hoa tình

ĐẤT QUẢNG

Nước biếc non xanh rạng khí hùng
Huy hoàng đất Quảng ánh xuân dung
Lung linh phố Hội hòn dương tỏa
Lấp lánh sông Hàn bóng nguyệt lung
Biển thắm văn chương bùng tiết nghĩa
Non hồng võ nghệ toát hương trung
Hào quang sáng chói hoa anh tuấn
Đất mẹ ngàn thu tiếng lẫy lừng.

HEO VỚI CHÓ NHÀ

Có một hôm chủ nhà đi vắng
Chó chạy quăng oảng oảng sủa vang
Heo trong chuồng lớn giọng cười vang
Lấy làm lạ, chó hẳn học hỏi:

- Gì vui đâu mày cười inh ỏi
Học làm chi những thói trêu người
Xót thương mày thót chẳng nên lời
Thân khổ nhục còn cười với cọt

Heo bình tĩnh đáp lời thơn thớt:

- Bởi vì tôi non nớt dại khờ
Nghĩ đời anh chín trên mười tro
Suốt một kiếp hầu thờ nịnh chủ

- Câm miệng lại đồ mê ăn ngủ
Ngủ với ăn cho ú mặt mày
Kết liễu đời bằng lưỡi dao phay
Không biết thẹn còn bày mai mỉa

Heo đứng dậy lưng còng đít ỉa
Miệng khê khà vừa chia vừa chằm
Chó cắn hờn mắt đỏ hằm hằm
Nhảy lồm lộn miệng gặm dữ dội:

- Nào có giỏi ra đây chóng đổi
Thịt xương mày là gỏi nhà tao...

- Anh chó này, anh bõn đó sao
Tôi mà chết, anh nào có sống

Tôi là gạo, là tiền, là mộng
Chạm vào tôi anh hồng còn đâu
Chó càng nghe càng những điên đầu
Bèn lớn giọng ra màu kẻ cả

- Tao với mày vốn không xa lạ
Nỡ đem điều nhục mạ nhau chi
Song thực lòng rất đỗi khinh khi
Đời mê lú biết gì khôn đại

Cầu an thân quên câu hò hải
Bán danh mây chưa lại ba xu
Giữ cõi trần mày "đệ nhất ngu"
Lời thề tục thiên thu ray rút

Heo bình tỉnh không điên không tức
Lời dụ lời hết sức điềm nhiên:
- Gió không ngừng cây lặng sao yên
Tôi cũng đã nhiều kiềng lăm nể

Chứ thực lòng xót thương vô kể
Với loài người hò dễ lắm sao
Miệng thánh hiền, lòng lại gươm đao
Chuyên mua chuộc những ai nhẹ dạ

Lại thôn tính bằng com bằng cá
Hám mỗi ngon quên cả nhục vinh
Ngàn muôn năm đầy tứ trung thành
Ôi! hổ thẹn tánh danh loài chó

Hết chịu nổi chó liền nhọn mỏ
Nhe hàm răng chò chỏ như gươm
Mạnh chân cào miệng gấu gườm gườm
Heo phè phởn cười ươm tua tủa

Chó the thé cao lời nguyên rủa:
- Mày quả phường vô chúa vô tôi
Hết ăn không rồi lại ngồi rồi
Không đền đáp, không bồi ơn chủ

Còn như tao đêm ngày không ngủ
Độc một lòng canh giữ tà gian
Nào hay chi cảnh sống an nhàn
Đời vùng vẫy dọc ngang tuyệt mức

Những ngày vui núi rừng náo nức
Đuổi hươu nai ra sức góp công
Đem mồ hôi đổi chữ no lòng
Đời bay nhảy thoát vòng kiềm chế

Chó khinh khỉnh tiếp lời ngạo nghễ
- Đâu như mày ở nê ăn không
Đời vui trong cá chậu chim lồng

Mắt nhắm híp hết trông trời đất

Mồm eng éc "tam xang nhất nhật"
No bụng rồi đánh giấc say mê
Mặc loài người làm gió làm mưa
Dao kê cổ còn chưa hay biết

Ôi cuộc sống đầy đầy gớm ghiết
Heo mày ơi! nuôi tiếc mà chi
Heo ngả người như đại như si
Lời nhỏ nhẹ cực kỳ khiêm tốn:

- Dạ thưa anh, tôi nào đâu muốn
Bởi loài người khó chuộng khó ưa
Dụng trí khôn mưu chước lọc lừa
Khéo chải chuốc đãi đưa lỗ miệng

Phường xu nịnh mê lời đấm tiếng
Trước mặt người - đối diện thần uy
Run sợ rồi thiếu nghĩ thiếu suy
Đời lú lẫn biết gì phải trái

Còn heo tôi cam đành chịu đại
Bởi cứng đầu, hết thói nịnh suy
Nên loài người tặng "đệ nhất ngu"
(Vì bất khuất bị tù bị hãm)

Quý gì đâu nòi rau mẻ cám

Mua dòng đời sống tạm này chi
Từng vẫy vùng chạy nhảy đua thi
Nào đâu biết lụy quỳ nịnh bợ

Không khuất phục lọ cầu bợ đỡ
Nên cam đành lãnh nợ cùm gông
Lòng những mong tháo cũi sổ lồng
Chôn rùng núi vôn dòng ngào nghề

Nghĩa tự do không còn không chế
Nhột lời khen đáo để điêu ngoa
Giữa núi rừng ta chỉ với ta
Không lệ thuộc đầu nhà xó bếp

Làm chết xác dạ dày lép kẹp
Thiếu tự do chèn ép khắc khe
Anh sẵn môi mắt lóa lười thè
Công thì lớn, ăn thì chẳng hưởng

Đời anh thật một đời vô tương
Thứ chó nhà... giam lỏng nào hay
Tôi thương thâm, lòng những xót vay
Anh đói ngập mặt mày ủ rũ

Mắt trở trần nhìn say miệng chủ
Những đợi chờ từng hạt cơm rơi
Lắm thương thay cho một kiếp đời
Rốt cục cũng một nồi củ sả

Danh "mộc tòn" lắm ngon nhiều lạ
Món "cờ tây" cũng quá mê ly
Bạn đời ơi! thôi nói làm chi
Chữ khôn đại xét thì cũng khó

Lời thô thiển khua môi múa mỗ
Nói cho cùng...đời chó đáng thương
Sống mòn hơi, chết lại mòn xương
Chó thẹn mặt trăm đường bỉ ổi

Hận thù heo trời chung không đội
Tung mình lên phóng vọi vào chuồng
Quyết một phen rửa sạch ngọn nguồn
Bông chủ thét: -chó cuồng, chó đại!

Chủ vừa đánh, vừa la hót hải
Chó cùng đường định cựa vượt nanh
Song bốn bề người đã vây quanh
Lời lợn ỉn đã thành sự thật.

....Chủ đã thỏa gan nở mặt
Thẳng tay dao chặt vát chiếc đầu
Chiều hôm rượu cúc đầy bầu
Mùi hương củ sả đượm màu gọi trâu.

Nhà tù Cẩm Phô, Hội An 1957

THOÁT

Lái gậy thuyền quay suýt lật lều
Biển đời gió cuốn sóng âm reo
Đau thương xô dạt về muôn hướng
Hóc hèm nhân tình heo hút heo

Bảy nổi ba chìm khổ đánh đeo
Nắng mưa thui thủi quạnh thân bèo
Ngậm ngùi cay đắng cam lẫn lửa
Chỉ ước mong cầu thoát khúc eo

Thác hận gành đau mấy hiểm nghèo
Con thuyền cùng cực há gieo neo
Mặc bao con sóng đua gằm thét
Cởi ngọn gian truân cổ lướt vèo

Rạng rỡ chân trời nắng thắm gieo
Ngàn mây tan biến khí trong veo
Lối về bến mộng bao kiêu hãnh
Một chiếc thuyền nan vững mái chèo.

THƠ TÔI

Lần theo dòng chảy quê hương
Gót thơ chập chững nhẹ vương gót đào
Thơ mong cành lá xôn xao
Trong dai dẳng lại gầy hao úa vàng

Thơ mong mùa tạnh xuân sang
Mà đông tiết cứ chàng ràng khô ghê
Thơ mong dệt mảnh tình quê
Càng ra sức càng thêm tê tái nhiều

Đọa đày kẻ biết bao nhiêu
Mặc bao nhiêu...vẫn mãi chiều chuộng thơ
Thơ tôi lớn giữa bụi mờ
Tưởng không khảm lá nào ngờ đơm bông.